JURNALUL S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON '94

Anul IV Nr. 126; 6 Iulie-13 Iulie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ȘI FANTASY
16 pagini - 250 lei

DAVID BRIN
Sferele de cristal
HUGO '85

SEBASTIAN A. CORN
Parcursul de golf

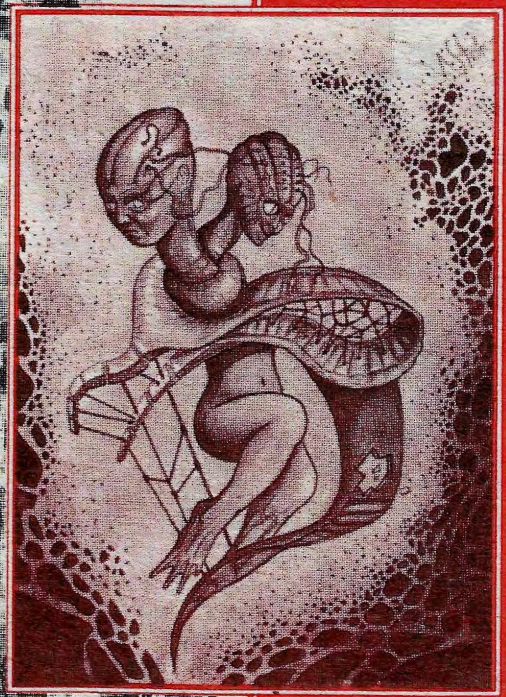

Expeditor: Dear Bee*
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti,
25-27, Sect. 1,
Bucureşti
*A se citi derby, cnf. Adrian Roşie ot Craiova

POŞTA REDACŢIEI

Meg-ul din Galaţi - După cum ţi-am promis în trecutul număr, revin cu detalieri asupra celor două texte trimise.

"Shaba" este o chestie incoloră, inodoră, insipidă şi orice alte epitete cu in în faţă, inclusiv, neinteresantă. Peste ideea uzitată se suprapune o scriitură neglijentă şi neîngrijită lipsită de naturaleţea textelor pe care mi le-ai mai trimis.

În plus, abundă repetiţiile, locurile comune de genul: "*el închise ochii şi lăsă puterea cuvintelor să-l înfioare*", "*îşi lipise trupul de al lui, ameţindu-l cu mirosul ei*".

"Ultimul nivel" este un text slab. Naraţiunea se centrează pe o temă la fel de banalizată ca şi celălalt text. Se vede că sînt "expediate". Nimeni nu te grăbeşte să termini un text, şi să nu-mi spui mie că ai fost mulţumit de astea pe care mi le-ai trimis pentru că sînt incomparabile cu celelalte. Concluzie generală: înainte de a te apuca de scris construieşteţi mai întîi scheletul narativ al textului şi abia după definitivarea acestuia treci la scrisul propriu-zis (cu timpul, după ce o să scrii mai mult, vei ajunge să faci acest lucru chiar în timp ce scrii, dar pînă atunci, mai va!), după ce termini prima formă lecturează textul în întregime şi elimină pasajele redundante care nu oferă informaţii necesare şi nu posedă vreun rol stilistic, în acest mod o să scapi şi de repetiţiile supărătoare, construcţiile inabile etc. Aştept nuvela aia cu care mi te lăudai în scrisoare, dar numai după ce o "aranjezi" aşa cum ţi-am zis mai sus. N-ar fi rău să treci pe la cenaclul din Galaţi (în caz că nu o faci, deja).

Dan Rockerul - Ştii chestia cu las-o mai moale? Şi ailaltă cu grăbeşte-te încet? E bine că scrii mult, da' e rău că nu scrii bine. Te apropii al dracu' de tare de ceea ce ar putea fi un text publicabil, da' n-o să comiţi o astfel de proză *descriind* stări psihice în loc să creezi atmosfera care le induce personajului, încercînd să fii profund prin utilizarea unor construcţii banalizate de mult. Idei ai, unele chiar sînt interesante, dar habar n-ai de gradarea acţiunii sau de conducerea unei naraţiuni (pe la voi prin oraş chiar nu există nici un cenaclu? nu neapărat sf).

Merită să reiei şi să extinzi "Experimentul" şi "Linişte în Virtual City" în care ai pasaje foarte interesante, dar şi stupizenii cu ghiotura. Încearcă să construieşti personaje, observă-i pe cei din jur şi analizează-le comportamentul, învaţă să vezi cu ochi de scriitor. Peste tot în jurul nostru există personaje care nu aşteaptă decît să fie luate şi utilizate. Da' n-o să te tragă ele de mînecă: *"uite gagiule ce interesant sînt io!"*. Mai trimite că eu aştept. A, era să uit: mă bucur că pasa proastă a trecut - *a avut şi L. vreun rol în chestia asta?* - şi că vei lua comentariile mele drept ceea ce sînt şi nu ca o trambulină înspre hăul din care-ai ieşit.

Nu uitaţi!
Maciste aşteaptă propunerile voastre pentru
TOP 30

Flavian Vasile (Bucureşti) Pilulele trimise nu-s reuşite pentru simplul motiv că nu au pic de haz. În plus ideile sînt mult prea utilizate pentru ca nişte simple pilule să le dea un "ceva" nou. Altfel, scriitura pare promiţătoare. Mai trimite *(eventual, ceva mai lung ca să-mi pot da şi eu cu părerea pe oarece mai concret).*

Nicolae-Florin Mălai (Sibiu) - Textele trimise conţin toate "bubele" inerente unei proze de debutant: expunere nudă a ideii, lipsa personajelor şi utilizarea în locul lor a unor manechine dotate cu glas, cvasi-preţiozitate a exprimării, explicitare gratuită, acţiune liniară şi simplistă etc.

Volumul prozelor şi travaliul depus dau însă speranţe, aşa că aştept şi altceva, mai "lucrat".

Marius Ichim (Iaşi) - Dacă desenele ar fi fost făcute în tuş, dacă linia ar fi fost mai fermă şi mai clară, dacă şi copiile ar fi fost mai bune probabil că desenele ar fi apărut, dar aşa... De ce nu treci tu pe la cenaclurile ieşene? (Sau treci?) Ai putea învăţa multe de-acolo. Cu amendamendele de mai sus aştept desene de la tine. În ceea ce priveşte articolele: da!

Pe copertă ilustraţii de Gabriel Balasz şi Doru Stoica

Caut „Fundaţia şi pămîntul" Isaac Asimov (ofer 5000 lei) şi JSF 30 (ofer 1000 lei).
Antonescu Dan

Vitrina cu iluzii
Adevăraţii prieteni

Pe măsură ce citeam antologia se contura tot mai mult ideea că titlul nu era corect. Termenul „omagiu" a fost, ca multe altele depreciat de regimul trecut. Poate *„Prietenii lui Asimov"* ar fi fost mai bun... Pentru că autorii care şi-au adus contribuţia la acest volum dovedesc o profundă afecţiune şi respect deosebit pentru omul şi scriitorul Asimov.

Varietatea temelor tratate demonstrează domeniile în care contribuţia lui Asimov a marcat evoluţia SF-ului. Completări, parodii, pastişe (în sensul bun al cuvîntului) care fac referiri la *Cavernele de oţel, Ciclul roboţilor, Căderea nopţii, Sfîrşitul Eternităţii, Ciclul Fundaţiei* dovedesc valoarea perenă a acestor cărţi. Nume ca Silverberg, Turtledove, Connie Willis, Mike Resnick, Pohl, Poul Anderson, Sheckley, Harry Harrison, Card... Aproape tot ce-i mai bun în SF. Aş remarca interesul deosebit pentru legile roboticii, care apar în multe povestiri. Ucronia interesantă a lui Pohl, care-l vede pe Asimov mare şi în ipostaza de savant (Doamne, ce teribilă e fraza: „ dacă lucrurile ar fi decurs altfel, poate ajungeam un scriitor renumit..."). Nuvela lui Card, care se integrează teribil de bine în ciclul Fundaţiei...

Ce poţi spune despre o carte la care au contribuit atîtea talente? Ce poţi spune despre o carte ce se bazează pe ce-a scris Asimov mai bun? Doar că veţi face o greşeală să n-o citiţi.

Prietenii Fundaţiei, antologie de Martin H. Greenberg, traducere de Emilian Bazac, editura Nemira

Liviu Radu

JURNALUL SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ (REDACTOR ŞEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuţ BĂNUŢĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Costi GURGU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIŢĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACŢIEI :
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ
Culegere: Ruxandra ROGOJINARU
Corectură: Remus CERNEA, Cătălin TENIŢĂ
Montaj offset: Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Editat de S.C. JURNALUL S.A.

Tipărul executat la INTACT

DAVID BRIN

SFERELE DE CRISTAL

A fost doar o întîmplare norocoasă că fusesem dezgheţat exact atunci - în anul în care îndepărtata sondă 992573-aa4 a raportat că descoperise o stea-bună cu cristalsfera distrusă. Eram unul dintre cei numai doisprezece cosmoplonjori vii-şi-calzi la acel moment, deci fireşte că a trebuit să iau parte la aventură.

La început n-am ştiut nimic despre asta. Cînd a sosit flivverul[1], urcam coastele Podişului Sicilian, în imensa vale făcută de o glaciaţiune recentă din acea Mare Mediterană pe care o cunoscusem odată. Eu şi alţi cinci *adormiţi* recent deşteptaţi venisem să înnoptăm şi să hoinărim prin această splendoare în timp ce ne acomodam cu vremurile.

Formam un amestec pestriţ, din diferite epoci, totuşi nici unul nu era mai bătrîn decît mine. Tocmai terminasem o vizită la ruinele odinioară scufundate ale Atlantidei şi călătoream pe o cărare de pădure, sub strălucirea de seară a oraşului inelar din înalturi. În secolele de cînd mă cufundasem în somn-profund, licuritoarea centură flexisolidă de habitat-industrie din jurul lumii se mărise. La latitudinile medii, noaptea era acum un lucru palid. Mai aproape de ecuator, existau puţine care să o deosebească de zi, atît de impunătoare era panglica de lumină din cer.

Nu-i vorba, noaptea n-ar mai putea să fie niciodată aşa cum fusese pe vremea cînd bunicul meu era copil, chiar dacă fiecare lucrare a omului ar fi îndepărtată. Căci încă din secolul al XXII-lea existaseră *Cioburile*, răspîndind culori acolo unde cîndva fuseseră doar galaxii şi stele.

Nu era de mirare că nimeni de pe suprafaţa Pămîntului nu protestase împotriva banalizării nopţii. Umanitatea de pe planetoizi poate că trebuia să privească *Cioburile*, însă pămîntenii nu simţeau vreo dorinţă deosebită să stea şi să se uite la acele amintiri neplăcute.

Fiind dezgheţat numai de un an, nu eram deocamdată pregătit nici măcar să întreb ce secol era, ca să nu mai vorbim de începerea căutării unei profesii acceptabile pentru această viaţă. În general, *adormiţilor* retraziţi li se dădea în jur de un deceniu pentru a se distra şi a cerceta diferenţele apărute pe Pămînt şi în sistemul solar, înainte de a trebui să ia vreo hotărîre.

Acest lucru era valabil mai ales în cazul cosmoplonjorilor ca mine. *Statul* – mai lipsit de vîrstă decît oricare dintre membrii săi quasinemuritori – avea o afecţiune nostalgică pentru noi, ciudaţi – ofiţeri ai unui serviciu aproape dispărut. Cînd un cosmoplonjor se trezea, era încurajat să cutreiere Terra modificată, în căutarea ciudăţeniilor, fără să i se pună piedici. Ba chiar putea să viseze că explorează o altă lume-bună, unde nici un alt om nu pusese vreodată piciorul, în loc să respire acelaşi aer care îi trecuse prin plămîni de nenumărate ori, în decursul nenumăratelor epoci dinainte.

Mă aşteptam să-mi petrec nederanjat drumul-renaşterii. Aşadar am fost uluit, în acea seară, pe versantul împădurit al Siciliei, văzînd un flivver crem al Sol-Gov[2] cum pică dintr-o grămadă de nori dantelaţi şi pluteşte spre tabără, unde grupul meu de pribegi azvîrliţi-în-timp se aşezase ca să tragă un pui de somn şi să flecărească fără vreun scop anume despre evenimentele zilei.

Am rămas cu toţii pe loc şi l-am urmărit cum vine. Ceilalţi vilegiaturişti se priviră unii pe alţii suspicioşi cînd flivverul coborî spre noi. Se întrebau cine era suficient de important ca să sileaască oricînd-politicoasele Mondocomp[3]-uri să nesocotească intimitatea noastră, trimiţînd această „lacrimă" sub înălţimile Palermo, în rezervaţiile unde nu-şi afla locul.

Mi-am păstrat simţămîntul tainic pentru mine. Chestia venise după persoana mea. O ştiam sigur. Nu mă întrebaţi cum! Un cosmoplonjor *ştie* anumite lucruri! Asta-i tot!

Noi, cei care am fost în exterior, dincolo de *Cioburile* sfărîmate ale cristalsferei lui Sol, şi am căutat să vedem din afară lumile vii din depărtatele cochilii... Noi sîntem aceia care şi-au lipit chipurile de vitrina cofetăriei, holbîndu-se la ceea ce nu puteam avea. Noi sîntem aceia care înţeleg profunzimea pierderii noastre şi festa pe care ne-a jucat-o Universul.

Miliarde de oameni, tovarăşi ai noştri – aceia care n-au părăsit niciodată bunătatea moale şi galbenă a lui Sol – au nevoie de doctori chiar şi pentru a li se spune de trauma ireparabilă ce o îndură. Cea mai mare parte a lumii trece prin viaţă suferind doar răbufniri ocazionale de mare-depresie[4], uşor de tratat sau încheiate cu final-somnul.

Însă, noi cosmoplonjorii, am făcut să zdrăngăne zăbrelele cuştii noastre. Ştim că nevrozele ni se trag din cel mai mare renghi al Universului.

M-am îndreptat spre luminişul unde staţiona flivverul Sol-Gov. Acesta oferi tovarăşilor mei de tabără o persoană pe care s-o învinuiască pentru deranj. Am putut să le simt privirile arzătoare.

Lacrima bej se deschise şi afară păşi o femeie înaltă. Poseda un tip de frumuseţe statură, austeră, care nu fusese la modă pe Pămînt în nici una dintre ultimele mele patru vieţi. Era clar că nu se complăcuse niciodată cu biosculptura.

Recunosc sincer că în acea primă clipă n-am recunoscut-o, deşi fusesem de trei ori căsătoriţi în decursul lenţilor ani-aşteptare.

Primul lucru pe care l-am ştiut, absolut primul dintre toate, a fost că purta uniforma noastră... uniforma unui serviciu care fusese „pus la naftalină" (Ce termen bizar!) în urmă cu mii de ani.

Argintiu pe albastru închis, şi ochii care se potriveau...

„Alice", am respirat după un lung moment. „În sfîrşit era adevărat?"

„Da, Joshua. Una dintre sonde a găsit altă cochilie spartă".

„Nu-i nici o greşeală? E o stea-bună?"

Ea dădu din cap, spunînd da cu ochii. Cîrlionţii negri îi încadrau chipul, scînteind precum trena unei rachete.

„Sonda a dispus o alertă clasa A", zise Alice şi surîse. „Pretutindeni în jurul stelei se află *Cioburi*, fărîmiţate şi lucind

precum Oort-cerul lui Sol. Iar sonda raportează că în interior există o *lume!* Una pe care o putem atinge".

Am rîs zgomotos şi am tras-o la mine. Am putut să-mi dau seama că excursioniştii din spatele meu veneau din epoci cînd nu se făceau astfel de lucruri, căci toţi murmurară consternaţi.

„Cînd? Cînd au sosit veştile?" am întrebat.

„Am aflat cu ani în urmă, chiar după ce te-ai dezgheţat. Mondocomp-ul tot susţinea că trebuie să-ţi dăm un an de trezire, însă eu am venit exact în clipa cînd s-a isprăvit. Joshua, vrem să participi şi tu. Avem nevoie de tine. Expediţia pleacă în trei zile. Mergi cu noi?"

N-ar fi trebuit să întrebe. Ne-am îmbrăţişat iar. Şi de data aceasta am fost nevoit să-mi stăpînesc lacrimile.

În ultimele săptămîni, mă întrebasem cu ce profesie să mă întdeletnicesc în viaţa asta. Dar bucuria bucuriilor, niciodată nu-mi trecuse prin minte că aveam să fiu iarăşi cosmoplonjor! Aveam să îmbrac încă o dată uniforma şi să călătoresc spre stele.

***

Proiectul se afla sub un blackout informaţional total. Psihiatrii Sol-Gov erau de părere că rasa n-ar mai putea suporta altă decepţie. Se temeau de o epidemie de mare-depresie şi cîţiva dintre ei chiar au încercat să ne oprească din pregătirea expediţiei.

Din fericire, Mondocomp-urile şi-au amintit străvechea lor promisiune. Noi, cosmoplonjorii, cu mult timp în urmă, acceptasem să încetăm explorările şi să ridicăm speranţele oamenilor cu eforturile noastre. În schimb, erau lansate un miliard de sonde şi avea să ni se permită să mergem şi să investigăm orice raport despre vreo cochilie spartă pe care îl expediau.

La vremea cînd eu şi Alice am sosit pe Charon[5], ceilalţi aproape că terminaseră recepţionarea navei pe care trebuia să o luăm. Sperasem că o vom folosi pe *Robert Rodgers* sau *Pònce de Leon*[6], două nave pe care odinioară le comandasem. În schimb, se alesese să meargă cu bătrîna *Pelenor*[7]. Avea să fie suficient de mare pentru scopurile ce le aveam în mine, fără să fie imposibil de manevrat.

Remorcherele Sol-Gov tocmai încărcau aproximativ zece mii de *sloituri*[8] în momentul cînd naveta ce mă ducea pe mine şi pe Alice trecu de Pluto şi începu manevrele de rendez-vous. Aici, la zece la sută din drumul pînă la Margine, *Cioburile* sclipeau într-un curcubeu de culori indescriptibile. Am lăsat-o pe Alice să piloteze şi m-am uitat afară, la strălucitoarele fragmente ale cristalsferei lui Sol.

Pe vremea aceea bunicul era puşti, Charon fusese locul de desfăşurare al unei activităţi similare. Mii de bărbaţi şi femei, entuziaşti cu toţii, se adunaseră în jurul unei nave-asteroid avînd jumătate din dimensiunile micuţei luni, luînd la bord o adevărată arcă de presupuşi coloniştii plini de optimism, animalele şi bunurile lor.

Exploratorii începutului ştiau că n-or să vadă niciodată destinaţia lor finală. Dar nu erau trişti. Nu sufereau de mare-depresie. Acei oameni s-au avîntat cu prima astronavă, atît de primitivă, plini de nădejde pentru strănepoţii lor – şi pentru lumea din jurul stelei Tau Ceti pe care telescoapele sensibile o găsiseră cu suprafaţa regulată, verde şi plăcută.

Zece mii de ani-aşteptare mai tîrziu, m-am uitat la giganteştile Curţi ale lui Charon[7] cînd am trecut pe deasupra. Şiruri după şiruri de nave stăteau docate dedesubt. Pe parcursul mileniilor, fuseseră construite cu miile, de la nave-generaţie şi hibema-barje pînă la hipercargouri şi semeţe transportoare-gaură-de-vierme.

Toate zăceau sub noi, toate cu excepţia celor cîteva care fuseseră distruse în accidente, sau ale căror echipaje se sinuciseseră din disperare. Se întorseseră cu toate pe Charon, împovărate de eşec.

Am privit cele mai vechi hardughii, navele-generaţie, şi m-am gîndit la ziua din tinereţea bunicului meu cînd *Căutătorul* s-a îndreptat în regim economic, fără griji, spre Margine şi, la 1% din viteza luminii, a intrat în coliziune cu faţa interioară a cristalsferei lui Sol.

Aceia prim echipaj n-a aflat niciodată ce i-a lovit. Începuseră să treacă printre bancurile cele mai îndepărtate ale sistemului solar... Norul Oort, acolo unde miliarde de comete pluteau precum fulgii de nea în strînsoarea slăbită a soarelui.

Instrumentele *Căutătorului* scotoceau prin norul împrăştiat, atingînd bulgării de zăpadă izolaţi. Presupuşii coloniştii plănuiau să-şi ocupe vremea cu lucrări ştiinţifice pe parcursul lungii traversări. Printre problemele pe care vroiau să le rezolve se găsea şi misterul masei cometelor.

Cum se făcea, se întrebaseră de secole astronomii, că practic toate acele corpuri îngheţate aveau aproximativ aceaşi mărime – cîteva mile în diametru?

Instrumentele *Căutătorului* brăzdau spaţiul în căutarea cunoaşterii. Piloţii nu ştiau că rodul avea să fie Gluma Zeilor.

Cînd *Căutătorul* s-a ciocnit de cristalsferă, aceasta s-a curbat în afară cu nava pe o distanţă de cîteva minute-lumină. *Căutătorul* a mai avut timp pentru o transmisie laser înnebunită spre Pămînt. Ştiau doar că se întîmpla ceva ciudat. Ceva începuse să-i rupă în bucăţi, de parcă însăşi textura spaţiului se crăpa!

Apoi cristalsfera s-a sfărîmat.

Şi acolo unde cîndva fuseseră zece miliarde de comete, acum erau zece cvadralioane.

Nimeni n-a mai găsit epava *Căutătorului*. Poate că se vaporizase. Aproape jumătate din rasa umană a pierit în bătălia contra cometelor, iar la vremea cînd planetele erau iarăşi în siguranţă *Căutătorul* dispăruse de mult.

Niciodată n-am aflat cum, prin ce accident, a reuşit să rupă cochilia. Încă mai sînt unii care susţin că ignoranţa echipajului pînă şi în privinţa existenţei cristalsferelor a fost cea care le-a permis să realizeze ceea ce, de atunci încolo, a părut atît de imposibil.

Acum *Cioburile* luminează cerul. Sol străluceşte într-un halou de lumină, reflectat de zece cvadrilioane de comete... semnul stele-bune accesibile omului.

„Intrăm!", îmi zise Alice. M-am îndreptat în scaunul meu, şi am urmărit cum mîinile agile ale femeii dansează pe panoul de comandă. Apoi *Pelenor* pătrunse în cîmpul vizual.

Globul cel mare strălucea monoton în lumina de *Cioburi*. Nimbul propulsoarelor deja făcea să licărească spaţiul din jur.

Remorcherele Sol-Gov terminaseră încărcarea coloniştilor la bord şi acum plecau. Cele zece mii de sloituri aveau să necesite puţină îngrijire în timpul misiunii noastre, astfel că noi, cei doisprezece cosmoplonjori, aveam să fim liberi să explorăm. Însă dacă steaua-bună strălucea într-adevăr spre o lume-bună accesibilă, urma să trezim bărbaţii şi femeile din îngheţ-somn şi să-i depunem la noul lor cămin.

Fără îndoială că Mondocomp-urile aleseseră pe sprînceană aceşti adormiţi pentru a fi potenţiali colonişti. Totuşi, ni se ordonase ca nici unul dintre ei să nu fie trezit dacă nu era posibilă fondarea unei colonii. Poate că această călătorie avea să se dovedească doar o altă dezamăgire, caz în care *sloiturile* nu trebuiau să ştie că făcuseră un drum de douăzeci de mii parseci şi înapoi.

„Hai să docăm", am zis înflăcărat. „Vreau să-i dăm drumul".

Alice zîmbi.

„Întotdeauna cel nerăbdător! Cosmoplonjorul cosmoplonjorilor. Mai aşteaptă o zi sau două, Joshua. În curînd ne vom avînta în afara cuibului".

N-avea nici un sens să-i reamintesc că aşteptasem mai mult decît ea – într-adevăr, mai mult decît aproape oricare alt om rămas în viaţă. Mi-am înăbuşit neliniştea şi am ascultat, în cap, muzica sferelor.

***

În epoca mea erau cunoscute patru moduri de a-l înşela pe Einstein şi două moduri de a-l ridiculiza la culme. *Pelenor* le folosi pe toate în călătoria noastră. Ruta era circulară, din gură de vierme în punct cuantic şi colapsar. Cînd am sosit la destinaţie, ne-am întrebat cum de ajunsese sonda atît de departe, ca să nu mai vorbim despre drumul de întoarcere, cu veştile.

Descoperirea se găsea în galaxia minoră învecinată, Sculptor. Ne-a luat doisprezece ani, timp al navei, să ajungem acolo.

În drumul nostru am trecut pe lîngă cel puţin două sute de stele-bune, strălucind în galben aprins, stabile şi fără companioane. În fiecare caz existau indicii de planete orbitînd în jurul sorilor. De cîteva ori am trecut în zbor destul de aproape ca să prindem prin superscoapele noastre imaginile acqua-lumilor de un albastru strălucitor, gravitînd ispititor, inaccesibile nouă pentru totdeauna.

În zilele de odinioară am fi cartografiat aceste locuri, sînd entuziaşti chiar la limita zonei periculoase, studiind cu instrumentele noastre lumile asemănătoare Pămîntului. Le-am fi trecut pe hartă cu atenţie, în aşteptarea zilei cînd omenirea avea să afle în sfîrşit cum să facă cu intenţie ceea ce *Căutătorul* realizase din ignoranţă.

O dată am oprit şi am zăbovit la două zile-lumină de o anumită stea-bună – chiar lîngă cristalsfera ei. Poate că făceam o prostie apropiindu-ne atît de mult, însă nu ne puteam abţine. Căci de pe aqua-lumea dinăuntru veneau unde radio modulate.

Era doar a patra oară cînd găseam o civilizaţie tehnologică. Am petrecut un an captivant punînd supraveghetoare şi în înregistratoare automate pentru a studia fenomenul. Însă nu ne-am deranjat să încercăm să comunicăm. Ştiam, acum, ce avea să se întîmple. Orice sondă pe care am fi trimis-o s-ar fi ciocnit de cristalsfera din jurul acestei stele-bune. S-ar fi zdrobit, gheaţa precipitîndu-se asupra ei din toate direcţiile pînă ce ar fi fost distrusă şi îngropată sub megatone de apă – o cometă nou-născută.

Orice raze focalizate pe care le-am fi trimis spre interior ar fi provocat o reacţie similară, creînd o oglindă reflectorizantă ce ar fi zădărnicit toate eforturile de comunicare cu localnicii.

Totuşi, putem asculta transmisiile lor. Cristalsfera era o barieră unidirecţională pentru lumina modulată şi undele radio şi pentru inteligenţele de orice formă. Însă lăsa să scape zgomotul pe care îl făceau localnicii.

În acest caz, am tras repede concluzia că este vorba de o altă rasă-stup. Creaturile nu erau interesate de călătoria spaţială; nici măcar nu o concepeau. Dezamăgiţi, ne-am lăsat supraveghetoarele pe poziţii şi ne-am grăbit mai departe.

***

Ţinta noastră fu evidentă de îndată ce am ajuns la cîteva săptămîni-lumină de ea. Entuziasmul nostru crescu atunci cînd am descoperit că sonda nu mintise. Într-adevăr, era o stea-bună – stabilă, bătrînă şi fără companioană – iar strălucirea ei de un galben prietenesc era difractată de aura palidă şi sclipitoare a celor zece cvadralioane de fulgi de zăpadă... cristalsfera zdrobită.

„Are un cortegiu de planete complet", anunţă Yen Ching, cosmofizicianul nostru. Mîinile sale pipăiau prin holistanc, atingînd în întunericul acestuia ceea ce instrumentele navei erau capabile să descifreze de la acea distanţă.

„Pot să simt trei gaz-gigante, vreo două milioane de corpusculi asteroidici şi" – ne făcu să aşteptăm, în vreme ce el simţea atent ca să fie sigur – „trei lumi-micuţe!"

Ne-am înveselit. Luînd în consideraţie numărul, existau şanse serioase ca cel puţin una dintre planetele stîncoase să orbiteze în interiorul Biozonei.

„Ia să vedem... aici este o lume-micuţă care are..." Yen îşi trase mîna din tanc. Băgă un deget în gură şi gustă preţ de o clipă, dîndu-şi ochii peste cap precum un *connaisseur* ce savurează un vin vechi.

„Apă". Plescăi din buze gînditor. „Da! Abundă de apă. Pot să gust şi viaţă. Carboviaţă bazată pe adenine standard. Hm... De fapt, este clorofiliană şi levogiră!"

În harababura de fericire şi entuziasm care urmă, Moishe Bok, căpitanul nostru, trebui să strige pentru a se

face auzit.

„În regulă! Oameni buni! Ascultați, este clar că nici unul dintre noi n-o să mai meargă la culcare prea curînd. Vitolog Taiga, ai pregătit o listă cu *sloiturile* de dezghețat, în caz că descoperim o lume-bună?"

Alice scoase lista din buzunar.

„Gata, Moishe. Am biologi, planetologi, cristalografi..."

„Mai bine ai trezi și cîțiva arheologi și contactanți", adăugă sec Yen.

M-am întors și am văzut că mîinile lui erau din nou în holistanc. Pe chip avea întipărită o expresie visătoare.

„Civilizației noastre i-au trebuit trei mii de ani ca să plaseze asteroizii pe orbite optime pentru coloniile spațiale. Însă în comparație cu acest sistem solar, sîntem niște diletanți. Fiecare planetoid ce gravitează în jurul acestei stele a fost modificat. Toți mărșăluiesc precum soldații din vremurile apuse pe un cîmp de defilare. Niciodată nu mi-am închipuit o lucrare de inginerie la o asemenea scară".

Moishe îmi aruncă în treacăt o privire. Ca ofițer executiv, avea să fie datoria mea să lupt pentru navă, dacă *Pelenor* se găsea în primejdie... și să o distrug dacă capturarea era inevitabilă.

Cu multă vreme în urmă, noi, oamenii, ajunsesem la o concluzie. Dacă stelele-bune fără cristalsfere erau rare și rîvnite de o umanitate frustrată, atunci poate că același lucru era valabil și pentru altă rasă călătoare printre stele. Dacă vreo altă semințe reușise să-și spargă cochilia și acum rătăcea, ca și noi, în căutarea altei stele-bune deschise, ce-ar gîndi o asemenea rasă, detectînd nava noastră?

Știu ce am gîndi noi. Am gîndi că intrusul trebuie să vină de undeva... de pe o stea-bună deschisă.

Datoria mea era să mă asigur că nimeni n-o urmărește pe *Pelenor* pe drumul de întoarcere către Pămînt.

Am dat din cap în direcția asistentei mele, Yoko Murukami, care mă urmă spre sferarmă. Am depliat panoul de foc și am așteptat, în vreme ce Moishe a dat ordin ca *Pelenor* să se apropie cu precauție.

Yoko privi panoul nesigură. Era evident că se îndoia chiar și de eficacitatea unui laser de un mega-terrawatt împotriva tehnologiei la scara descrisă de Yen.

Am ridicat din umeri. În curînd aveam să aflăm. Treaba mea era făcută din momentul cînd atinsesem comutatorul de armare și pusesem mîna pe sistemul de autodistrugere ce avea să se activeze dacă aș fi luat mîna de pe el. În orele care au urmat, am observat cu atenție mersul lucrurilor, însă nu m-am putut abține să nu-mi evoc amintirile profunde.

***

În zilele dinaintea astronavelor – înainte ca nefericitul *Căutător* să spargă găoacea lui Sol și astfel să declanșeze CometWar-ul ce a durat două secole – omenirea ajunsese într-un impas care provocase multe nopți de nesomn gînditorilor acelor timpuri străvechi.

Odată cu îmbunătățirea telescoapelor, cu progresul biologilor în înțelegerea și chiar croirea vieții, din ce în ce mai mulți oameni au început să privească spre cer și să se întrebe: „Unde naiba *sînt* toți?"

Marile telescoape de pe suprafața lunară au detectat planete în jurul sorilor galbeni învecinați. Existau urme evidente de viață chiar și în spectrele slabe ale secolului al XXI-lea. Filozofii au făcut calcule supărătoare pentru a arăta că galaxiile trebuiau să abunde în lumi vii.

Și în timp ce pregăteam prima noastră astronavă, înțelepții începuseră să-și pună întrebări. Dacă călătoria interstelară era atît de ușoară precum părea, atunci de ce stelele fertile nu fuseseră deja ocupate de către altcineva?

La urma urmei, noi eram pe cale să pornim și să colonizăm. Chiar și după cele mai modeste exprimări ale ratelor de expansiune, părea fapt cert că aveam să umplem întreaga galaxie cu așezări umane în cîteva milioane de ani.

Și atunci, de ce nu se întîmplase asta deja? De ce nu exista nici un semn de trafic printre stele? De ce profețita rețea galactică de comunicații radio nu fusese niciodată detectată?

Chiar și mai uluitor... de ce nu exista nici o dovadă că Pămîntul fusese colonizat în trecut? De atunci eram foarte siguri că lumea noastră nu primise niciodată vizitatori din alte lumi.

În primul rînd, trebuie avută în vedere istoria Precambrianului.

Înaintea erei reptilelor, înaintea păsărilor, a trilobiților sau chiar a amibelor, pe Pămînt a fost o epocă de două miliarde de ani în care singurele viețuitoare erau niște organisme imature, unicelulare și fără nucleu – procariotele – luptîndu-se lent să inventeze structura fundamentală a vieții.

Nici un colonist extraterestru n-a poposit vreodată pe Pămînt în toată acea perioadă. Știm asta cu certitudine, căci dacă ar fi făcut-o, gunoiul pe care l-ar fi îngropat ar fi schimbat istoria vieții pe planeta noastră. O singură latrină găurită ar fi umplut oceanele cu forme superioare de viață ce ar fi copleșit micuții și imaturii noștri străbuni.

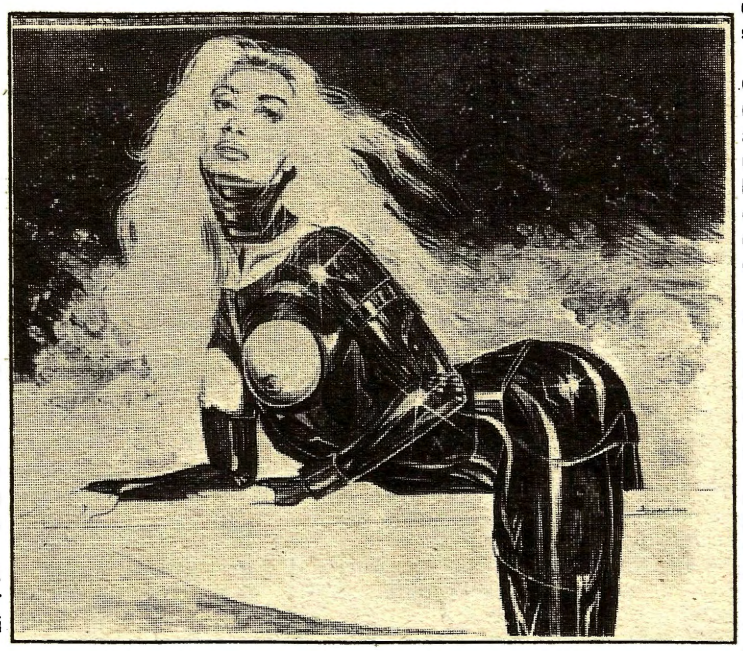

Grafică -Balsz Gabriel

Două miliarde de ani fără colonizare... iar apoi pustietatea mută a căilor radio... filozofii secolului al XXI-lea au denumit-o *Marea Tăcere*. Au sperat că astronavele vor afla răspunsul.

Apoi prima navă, *Căutătorul*, a sfărîmat cumva cristalsfera de existență căreia nici măcar nu știam și, fără chibzuială, a explicat misterul pentru noi.

În timpul războiului ce a decurs de atunci, CometWar, n-am avut timp de meditații filozofice. M-am născut în toiul acelei bătălii și mi-am petrecut prima suta de ani în mininavele care țipau ascuțit, pulverizînd și mînînd bulgării de gheață care altminteri ar fi distrus lumile noastre fragile.

Am fi putut lăsa Pămîntul să piară atunci. În definitiv, mai mult de jumătate din umanitate locuia la acea vreme în coloniile spațiale, care puteau fi apărate mult mai ușor decît orice huidumă de planetă.

Asta ar fi putut să fie logic. Însă omenirea a luat-o un pic razna cînd Pămîntul a fost amenințat. Centurienii și-au îndreptat orașele cu milioane de locuitori în calea bulgărilor de gheață, numai pentru a salva o lume greoaie pe care o cunoșteau doar din cărți și o slabă licărire albastră în beznă. Psihologilor le-a trebuit mult timp ca să înțeleagă de ce. La vremea aceea, părea un fel de nebunie divină.

În cele din urmă, războiul a fost cîștigat. Cometele au fost îmblînzite și noi am început iar să îndreptăm privirile spre exterior. Au fost construite astronave noi, mai bune decît înainte.

A trebuit să aștept un post pe cea de-a douăsprezecea dintre ele și așteptarea mi-a salvat viața.

Primele șapte nave au fost pierdute. În vreme ce își trimiteau rapoartele triumfătoare, spiralînd tot mai aproape de frumoasele lumi verzi pe care le descoperiseră, s-au izbit de cristalsferele nevăzute și au fost distruse.

Și, spre deosebire de *Căutătorul*, n-au realizat nimic prin moarte. Cristalsferele au rămas neschimbate după ce navele au fost zdrobite și transformate în comete.

Cu toții avusesem astfel de speranțe, deși aceia care își aminteau de *Căutătorul* își făcuseră griji în tăcere. Omenirea părea pe cale să respire liberă, în sfîrșit. Aveam să ne răspîndim ouăle în alte coșuri și să fim în siguranță pentru prima oară. Nu mai urma să ne temem de suprapopulare, aglomerare sau stagnare.

Și dintr-o dată, speranțele ne-au fost distruse – spulberate de acele sfere nevăzute, mortale. Cum de putea universul să fie atît de pervers? Oare totul era doar o mare glumă? Ce erau acele monstruoase bariere care sfidau toate legile fizicii cunoscute de noi și ne țineau la depărtare de frumoasele lumi-micuțe pe care le doream atîta?

Timp de trei secole, umanitatea a luat-o un pic razna.

Am pierdut cei mai răi ani ai Marii-Depresii. Eram cu un grup, încercînd să studiem sfera din jurul lui Tau Ceti. La vremea cînd ne-am înapoiat, un anumit grad de ordine fusese restabilit.

Însă m-am întors într-un sistem solar care, în mod clar, pierduse o bucată din inima sa. A trecut mult pînă să aud iarăși un rîs adevărat, pe Terra sau pe planetoizi ei.

M-am dus la culcare și eu, și mi-am tras cuverturile peste cap pentru vreo două sute de ani.

***

Întregul echipaj oftă ușurat cînd Căpitanul Bok îmi ordonă să pun la loc sistemele de siguranță. În cele din urmă mi-am luat mîna de pe comutatorul de autodistrugere și m-am ridicat. Încordarea se scurse printr-un lanț de tremurături, iar Alice trebui să mă sprijine pînă ce am putut să stau iarăși pe picioarele mele.

Moishe ordonase încetarea alarmei deoarece sistemul soarelui-bun era pustiu.

Să fiu mai exact, sistemul era plin cu forme de viață, însă nici una dintre ele nu era inteligentă.

Asteroizii mai importanți dețineau ecosisteme miraculoase, autonome, ce absorbeau lumina solară care trecea prin ferestrele mari. Douăzeci de luni adăposteau uriașe păduri sub niște domuri colosale. Însă nu exista deloc trafic, nu existau mesaje radio sau luminoase. Detectorii lui Yen nu descoperiră vreo activitate mecanică, și nici gînd-atingerea unor făpturi analitice.

Era straniu să ne croim drum pe coridoarele civilizate din calea planetoizilor. Atît de multă vreme realizasem astfel de manevre doar în binecunoscutele spații ale Sol-sistemului.

Pe parcursul acelor prime două secole după criza cristalului, unii bărbați și femei au crezut că încă este posibil să trăiască printre stele. Centurieni, în cea mai mare parte, au susținut cu voce tare că planetele, oricum, erau niște locuri scîrboase și greoaie. Deci

cine avea nevoie de ele?

S-au îndreptat către stelele-rele – gigante roşii, binare strînse şi sori instabili. Stelele-rele nu erau protejate de cristalsferele. Pretinşii colonişti au găsit bulgări plutitori de materie în apropierea sorilor şi au ridicat oraşe asteroidice aşa cum aveau acasă.

Fiecare dintre încercări a eşuat după cîteva generaţii. Coloniştii şi-au pierdut pur şi simplu pofta de a procrea.

În cele din urmă, psihiatri au hotărît că pricina acestei comportări era înrudită cu nebunia divină care ne permisese să învingem în CometWar.

Mai simplu zis, bărbaţii şi femeile puteau trăi pe asteroizi, însă trebuiau să ştie că acolo, prin preajmă, se găsea o lume albastră – trebuiau s-o vadă pe cerul lor. Este o slăbiciune în caracterul nostru, fără îndoială, dar nu putem ieşi şi locui în spaţiu de unii singuri.

Trebuie să avem aqua-lumi, dacă universul va fi vreodată al nostru.

Am numit aqua-lumea acestui sistem Quest[®], după fiara atît de mult vînată de Regele Pelenor, patronul navei noastre. Străluceа în albastru şi cafeniu, sub scutecele albe şi curate ale norilor. Ore întregi ne-am învîrtit pe deasupra ei, şi pur şi simplu, am plîns.

Alice trezi zece *sloituri* – savanţi proeminenţi care, aşa promiseseră Mondocomp-urile, n-aveau să cedeze din cauza redeşteptării speranţei.

Am urmărit cum intră pe rînd în sala de vizionare, cum lacrimile de fericire le şiroiesc pe chipuri şi am mai plîns şi noi în voie încă o dată.

***

Pelenor nu era în măsură să exploreze acest sistem de una singură. Am petrecut un an recuperînd şi modificînd cîteva din străvechile nave pe care le-am găsit plutind deasupra planetei, astfel ca echipele să se poată răsfira, investigînd fiecare colţişor îndepărtat al sistemului.

La cea de-a doua noastră aniversare, o sută de biologi fugeau mîncînd pămîntul pe suprafaţa lui Quest. Executaseră cu entuziasm genscanarea faunei şi florei locale şi deja modificau terraplantele pentru a se potrivi în ecosistem fără a provoca dezechilibre. Curînd aveam să-i dăm drumul cu animalele din genotancurile noastre.

Inginerii care explorau planetoizii declaraseră înflăcăraţi că puteau să repună în funcţiune sistemele de menţinere a vieţii lăsate de rasa dinainte. Era loc pentru un miliard de colonişti acolo, chiar de la început.

Însă arheologii au fost aceia ale căror rapoarte le-am aşteptat cu cea mai mare nerăbdare. Între cursele de cărăuşie, lor le-am dat o mînă de ajutor. Am mers cu ei în ruinele colbuite ale Vechiului Oraş, la marginea Văii Lungi, aducînd grămezi de artifacte pentru a fi catalogate şi analizate pe îndelete.

Am aflat că locuitorii îşi ziceau Nataral. Ne erau similari cam în măsură la care ne aşteptam – bipezi, cu nouă degete şi înfăţişare ciudată.

Totuşi, te puteai obişnui cu chipurile lor după ce priveai statuile şi sculpturile destul timp. Am început chiar să percep semne faciale subtile şi nuanţe de expresie delicate, sensibile. Cînd limbajul a fost descifrat, am aflat numele rasei şi cîte ceva din povestea lor.

Spre deosebire de celelalte cîteva specii extraterestre inteligente pe care le observasem de la depărtare, Nataral erau individualităţi şi exploratori. Şi ei se răspîndiseră în sistemul lor planetar după o istorie la fel de plină de culoare şi de bună-rea ca şi a noastră.

Ca şi noi, aveau două vise contradictorii. Tînjeau după stele, după spaţiu pentru dezvoltare. Şi, de asemenea, tînjeau după alte feţe, după vecini.

La vremea cînd au construit o astronavă – prima lor astronavă – renunţaseră la ideea de vecini. Nu exista nici un indiciu că cineva le vizitase vreodată lumea. Cercetînd stelele, n-au auzit nimic, decît tăcere.

Totuşi, cînd au fost gata, au lansat nava spre celălalt vis al lor – Spaţiu Vital.

Şi la cîteva săptămîni de la acea lansare, cristalsfera soarelui lor s-a sfărîmat.

***

Vreme de două săptămîni am reverificat traducerile. Le-am re-reverificat.

De milenii căutam o cale să distrugem acele bariere mortale din jurul stelelor-bune... încercînd să refacem voluntar ceea ce *Căutătorul* făcuse din întîmplare. Iar acum aveam răspunsul.

Nataral, ca şi noi, reuşiseră să distrugă o cristalsferă şi numai una. Pe a lor. Iar cursul lucrurilor era exact acelaşi, pînă la CometWar care ulterior aproape că a nimicit înalta lor civilizaţie.

Concluzia era evidentă. *Necrobarierele erau destructibile, însă numai din interior!*

Şi tocmai cînd ideea aceasta începea să-şi găsească ecou, arheologii dezgropară Obeliscul.

***

Lingvistul nostru de frunte, Gracia Cardenas, avea un anume simţ al dramaticului. Cînd Alice şi cu mine l-am vizitat în tabăra sa de la poalele monumentului recent excavat, insistă să amînăm toate discuţiile despre descoperirea lui pînă în ziua următoare. El şi partenera sa ne pregătiră în schimb o masă specială şi ridicară paharele în cinstea lui Alice.

Ea rămase în picioare şi acceptă preţuirea lor cu o ironie seacă, apoi se aşeză jos şi continuă să se îngrijească de copilaşul nostru.

Vechile obiceiuri dispar greu şi doar puţine femei reuşiseră deocamdată să rupă secolele de condiţionare biofeedback pentru a nu concepe. Alice se număra printre primele care îşi reactivaseră ovarele şi dăruiseră un copil noii noastre lumi.

Nu c-aş fi fost gelos. În definitiv, eram încălzit de gloria doar cu puţin mai palidă a faptului că eram tatăl. Însă mă exaspera tot tam-tamul ăsta strident. Cu excepţia lui Moishe Bok, eram probabil cel mai bătrîn om de aici – suficient de bătrîn pentru a-mi aminti cînd zămislea lumea copii în mod firesc, şi astfel făcea de mîntuială alte lucruri, mai ales atunci cînd se întîmpla ceva important!

După ce petrecerea luă sfîrşit, Gracia Cardenas îmi făcu semn cu capul şi am ieşit prin partea din spate a cortului. Am urmat o potecă abruptă şi întunecoasă către săpături, la lumina inelului de planetoizi sclipitori pe care Nataral îl lăsase definitiv pe cerul ecuatorial al lui Quest.

În cele din urmă, am ajuns la un zid dintr-un aliaj strălucitor care se înălţa mult deasupra capetelor noastre. Era făcut dintr-un material pe care tehnii noştrii de-abia începuseră să-l analizeze şi care se dovedea aproape insensibil la efectele timpului. Pe el se aflau inscripţionate ideogramele durabile ce spuneau povestea ultimelor zile ale lui Nataral.

O parte semnificativă din această istorie ne era deja cunoscută din celelalte documente traduse.

Dar sfîrşitul însuşi era încă o enigmă şi o sursă de nervozitate deloc neglijabilă. Oare se produsese vreo epidemie teribilă? Oare maşinile inteligente, pe care atît civilizaţia lor cît şi a noastră se bizuiau, se răsculaseră şi îşi masacraseră stăpînii? Oare biotehnologia lor sofisticată le scăpase de sub control?

Ce ştiam cu certitudine era faptul că Nataral suferiseră. Ca şi oamenii, ieşiseră în exterior şi găsiseră universul apropiat de sufletul lor. Ambele visuri pe care le nutreau – locuri-bune unde să se răspîndească şi întîlnirea altor minţi – se spulberaseră precum cristalsfera din jurul propriei lor stele. Ca şi oamenii, petrecuseră o vreme îndelungată fără să fie pe deplin sănătoşi psihic.

În bezna din profunzimea săpăturilor, Cardenas îmi promisese că voi afla răspunsurile.

Cît şi-a pregătit instrumentele, eu am ascultat sunetele junglei înconjurătoare. Viaţa abunda pe această lume. Existau creaturi complicate şi drăgălaşe, unele vădit naturale, altele la fel de vădit rezultatul biosculpturii inteligente. În creaturile lor, în artă şi arhitectură, în motivele pentru care aproape dispăraseră, am simţit o apropiere puternică faţă de Nataral. I-aş fi plăcut, mi-am închipuit.

Eram bucuros să preiau această lume pentru omenire, căci ea putea să însemne salvarea speciei mele. Totuşi, regretam că cealaltă rasă se dusese.

Cardenas mă conduse către un holistanc pe care îl amplasase la baza Obeliscului. Cînd ne-am băgat mîinile în întunecime, o lumină se aprinse pe faţa monolitului. Aveam să atingem zona unde se deplasa lumina şi să simţim pasiunea acelor zile finale ale lui Nataral.

Am mîngîiat suprafeţele bine-acordate, uşor-rezonante. Cardenas m-a călăuzit şi am simţit *Vremea Sfîrşitului* aşa cum voiseră Nataral să fie simţită.

***

Ca şi noi, Nataral trecuseră printr-o lungă perioadă de amărăciune, chiar şi mai lungă decît cea pe care o îndurasem noi pînă acum. Pentru ei, realmente se părea că Universul este o glumă mare, bolnavă.

Viaţa se găsea pretutindeni printre stele. Dar inteligenţa se ridica doar lent şi rar, cu multe starturi false. Şi unde apărea, adesea se afla într-o formă care nu-şi dorea spaţiul sau alte planete.

Însă dacă cristalsferele n-ar fi existat, puţinele locuri unde se dezvoltaseră astronavigatorii s-ar fi răspîndit. Speciile precum noi s-ar fi extins şi pînă la urmă ar fi intrat în contact unele cu altele, în loc să caute o veşnicie printre grăunţele de nisip. O rasă mai bătrînă ar fi putut să sosească acolo unde alta tocmai pornea la drum şi să o ajute să treacă peste unele dintre crize.

Dacă cristalsferele n-ar fi existat...

Dar nu fusese să fie aşa. Astronavigatorii nu se puteau răspîndi, căci cristalsferele puteau fi sparte numai din interior. Ce univers crud era!

Sau aşa gîndiseră Nataral.

Însă au stăruit. Şi după ore întregi petrecute în căutarea miraculoaselor stele-bune, îndepărtatele lor sonde au găsit cinci aqua-lumi neprotejate de necrobariere.

Mîna cu care pipăiam îmi tremură cînd am atins coordonatele acestor planete accesibile. Respiraţia mi s-a tăiat din pricina magnitudinii cadoului ce ne fusese dat prin acest obelisc. Nu era deloc de mirare că Gracia Cardenas mă făcuse să aştept! Şi eu aveam să zăbovesc cînd i l-am arătat lui Alice.

Dar unde, m-am întrebat, s-au dus Nataral după aceea? Şi de ce? Cu şase lumi, e sigur că moralul lor s-a ridicat!

Exista un loc confuz pe Obelisc... despre găuri negre şi timp. Am atins zona iar şi iar, în timp ce Cardenas îmi urmărea reacţia. Pînă la urmă am priceput.

„Marele Ou!" am ţipat. Revelaţia a ceea ce se întîmplase făcu ca descoperirea celor cinci lumi-bune să pălească, să devină nesemnificativă.

„Pentru asta sînt cristalsferele?"

Nu-mi venea să cred.

Cardenas zîmbi.

„Ai grijă cu teologia, Joshua! E adevărat că barierele ar părea să arate mîna creatorului la lucru. Dar ar putea să fie pur şi simplu o circumstanţă, şi nu un proiect la scară cosmică. Tot ce ştim este asta: fără cristalsfere, noi înşine n-am exista. Inteligenţa ar fi mai rară decît este. Iar stelele ar fi aproape sterpe, lipsite de viaţă".

„Am blestemat cristalsferele vreme de zece mii de ani", oftă Cardenas. „Nataral au făcut asta şi mai mult timp – pînă cînd, în cele din urmă, au înţeles".

***

Dacă cristalsferele n-ar fi existat...

M-am gîndit la asta în acea noapte. În timp ce priveam către lumina pîlpîitoare, palidă a *Cioburilor* plutitoare, printre care stelele mai puternice încă străluceau.

Dacă cristalsferele n-ar fi existat, atunci ar fi apărut în fiecare galaxie cîte o primă rasă de astrocuceritori. Chiar dacă majoritatea raselor inteligente ar fi rămas acasă, apariţia unei specii agresive, colonizatoare ar fi fost inevitabilă, mai devreme sau mai tîrziu.

Dacă cristalsferele n-ar fi existat, atunci primii astfel de

astrocuceritori ar fi ieşit în spaţiu şi ar fi ocupat toate planetele pe care le-ar fi găsit. Ar fi colonizat toate aqua-lumile şi ar fi civilizat planetoizii din jurul fiecărei stele-bune.

Cu două secole înainte să descoperim cristalsfera, noi, oamenii, deja începusem să ne întrebăm de ce asta nu se întîmplase niciodată pe Pămînt. De ce, în decursul celor trei miliarde de ani cît Pămîntul fusese „proprietate imobiliară disponibilă", nu apăruse vreo rasă asemănătoare nouă care să-l colonizeze?

Am aflat că aceasta se datora necrobarierei ce îl înconjura pe Sol şi care îi ţinuse pe micuţii şi imaturii noştri strămoşi în siguranţă faţă de interferenţele din afară... care permisese lumii noastre creşă să ne crească în pace şi izolare.

Dacă n-ar fi fost cristalsferele, atunci primii astrocuceritori ar fi umplut galaxia, poate universul, chiar. Aşa am fi făcut noi, dacă n-ar fi fost barierele. Istoriile acelor lumi s-ar fi schimbat pentru veşnicie. Şi nu există vreo cale pentru a se închipui moartea-posibilităţii ce ar fi rezultat de aici.

Aşadar, barierele protejau lumile pînă ce dezvoltau vieţuitoare capabile să spargă cochiliile din interior.

Însă care era scopul? Ce folos era în apărarea unor creaturi tinere, doar pentru a ajunge la singurătatea amară şi înghesuită a maturităţii?

Imaginaţi-vă cum trebuie să fi fost pentru prima rasă de astrocuceritori. Niciodată, răbdători precum lov de-ar fi fost, nu aveau să găsească altă stea-bună pe care să o stăpînească. Pînă ce următorul ou nu se spărgea, nu urmau să aibă vecini cu care să discute.

Fără îndoială că şi-au pierdut nădejdea cu mult înainte de asta.

Acum noi, umanitatea, fusesem dăruiţi cu şase lumi minunate. Şi dacă nu-i puteam întîlni pe Nataral, puteam, cel puţin, să le citim cărţile şi să ajungem să-i cunoaştem. Şi din atentele lor înregistrări puteam afla despre rasele încă şi mai timpurii, care ieşiseră la lumină din cîte una din cele cinci lumi-bune, fiecare într-un univers pustiu.

Poate că după alt miliard de ani, universul se va asemăna mai mult cu schemele science-fictionului de pe vremea bunicului meu. Poate că atunci comerţul va brăzda drumurile stelare dintre lumile comunicative, fremătînd de activitate.

Însă noi, ca şi Nataral, am venit prea devreme pentru asta. Sîntem blestemaţi, dacă o vom duce pînă în acea zi, să fim o Rasă Bătrînă.

M-am uitat încă o dată către constelaţia numită de noi Phoenix, destinaţia spre care plecaseră Nataral cu un milion de ani de-ai noştri în urmă. Nu pot să văd steaua întunecată unde s-au dus. Dar ştiu exact unde se găseşte. Au lăsat instrucţiuni explicite.

Apoi m-am întors şi am pătruns în cortul pe care îl împărţeam cu Alice şi cu copilul nostru, lăsînd stelele şi cioburile în urma mea.

Mîine va fi o zi aglomerată. Îi promisesem lui Alice că s-ar putea să demarăm construcţia unei case pe panta unui deal din apropierea Vechiului Oraş.

Femeia murmură ceva prin vis şi se cuibări mai aproape de mine, cînd m-am strecurat în pat, lîngă ea. Fetiţa dormea liniştită în leagănul ei, la cîţiva paşi depărtare. Am strîns-o pe Alice şi am respirat lent.

Dar somnul nu veni decît treptat. M-am tot gîndit la ceea ce ne dăduseră Nataral.

Corecţie... ceea ce ne împrumutaseră.

Ne putem folosi de cele şase lumi ale lor, cu condiţia să fim buni cu ele. Acestea erau aceleaşi clauze pe care le acceptaseră ei cînd au luat cele patru lumi de mult abandonate de către Lap-Klenno, predecesorii lor pe izolatele căi stelare... şi pe care Lap-Klenno fuseseră de acord să le respecte la moştenirea celor trei sori Thwoozoon...

Atîta timp cît nevoia de a ne răspîndi şi a coloniza ne domina, lumile erau ale noastre şi ale oricăror altora ce veneau după.

Dar într-o bună zi, priorităţile noastre urmau să se schimbe. Spaţiul vital nu avea să mai fie principala noastră obsesie. Din ce în ce mai mult, aşa cum Nataral înţeleseseră, aveam să începem să ne gîndim la singurătate.

Ştiam că aveau dreptate. Cîndva, urmaşii mei de spiţa a *n*-a vor descoperi că nu mai pot suporta un univers fără alte glasuri în el. Se vor sătura de aceste lumi minunate şi, cu mic, cu mare, îşi vor face bagajele pentru a se îndrepta către o stea-întunecată.

Acolo, în interiorul orizontului de evenimente al unei uriaşe găuri negre, îi vor găsi pe Nataral, pe Lap-Klenno şi pe Thwoozoon, aşteptînd într-o cupă de timp suspendat.

Am ascultat vîntul ce legăna blînd cortul şi i-am invidiat pe stră-stră-de-*n*-ori-stră-nepoţii mei. Mie, cel puţin, mi-ar fi plăcut să-i întîlnesc pe ceilalţi astrocuceritori, atît de asemănători nouă.

Oh, puteam aştepta cîteva milioane de ani, pînă în acel timp depărtat cînd majoritatea cochiliilor se vor fi spart iar universul va fremăta de activitate. Însă pînă atunci ne vom fi schimbat. Era inevitabil să devenim o *Rasă Bătrînă*...

Dar ce specie întreagă la minte ar alege o astfel de soartă? Mai bine, de departe mai bine, să rămînem tineri pînă ce universul avea să devină în cele din urmă un loc distractiv de care să te poţi bucura!

În aşteptarea acelei zile, rasele care au devenit înaintea noastră dorm la hotarul găurii lor negre ce contractă timpul. În interior, ele aşteaptă să ne spună bun venit; şi împreună vom sta pînă la capătul anilor sterpi şi de început ai galaxiilor.

Am simţit cum ultimele fărîme din vechea mare-depresie se risipesc, în vreme ce contemplam eleganta soluţie a lui Nataral. Atîta timp ne temusem că Universul este un bufon crud, şi că locul nostru în el era acela de victime – de păcăliţi. Însă acum, în sfîrşit, gîndurile mele întunecate se spulberară precum coaja unui ou... precum zidurile unei cuşti de cristal.

Mi-am tras femeia mai aproape. Adormită, ea suspină ceva, vorbe din vis. Cînd somnul veni, în cele din urmă, m-am simţit mai bine decît mă simţisem într-o mie de ani. M-am simţit foarte, foarte tînăr.

Traducere de Cătălin Teniţă

NOTE

1. vehicul mic şi leftin (cuvîntul se află acum în argoul limbii engleze, însă se pare că Brin socoteşte că va intra în vorbirea curentă peste cîteva mii de ani)
2. abreviere pentru Sol Government (Guvernul lui Sol)
3. abreviere pentru Mondocomputer (computer mondial)
4. în original "greatdepression"; dincolo de sensul psihomedical al expresiei, Brin face aluzie şi la Marea Depresie din 1929-1934 care, pe lîngă efectele sale strict economice şi sociale, a avut şi unele, mai profunde, de natură psihologică;
5. luntraşul care în mitologia greacă trece sufletele morţilor peste Styx;
6. Ponce de Leon, Juan - 1480-1521, explorator spaniol care l-a însoţit pe Cristofor Columb;
7. rege întîlnit în ciclul de legende consacrat Mesei Rotunde şi care avea destinul strîns legat de un animal fantastic denumit generic "Fiara" pe care-l urmărea fără odihnă.
8. în original „corpiscles"; joc de cuvinte între „corpse"= cadavru, hoit şi „icicle" = ţurţure, sloi de gheaţă (fig.)., persoană rece
6. „quest" = căutare, urmărirea (în lb. engleză)

BOOKSHOP

Ultimele noutăţi HORROR din Anglia

GLITTERING SAVAGES

(Sălbaticii)

de Mark Burnell, Hodder & Stoughton, London, 1995, 266 pg., Hardcover.

Mark Burnell s-a născut în Northumberland în 1964, a studiat la Eton şi şi-a petrecut zece ani călătorind prin America de Sud înainte de a reveni în Anglia şi de a se dedica complet literaturii. Primul său roman – *Freak* – a fost publicat în paperback tot de Hodder & Stoughton în acelaşi timp cu *Glittering Savages*. În hotelul Cadogan din Londra, Andre Perlman, un cunoscut violonist, este asasinat cu brutalitate alături de iubita sa, Jennifer. Poliţia este uluită de ferocitatea criminalului, o persoană pe care nimeni nu pare să o vadă, care nu foloseşte nici un fel de armă dar care are o putere neobişnuită şi care nu lasă nici cel mai mic indiciu în urma sa. Într-un luxos apartament din nordul Londrei, Robert Stark devine din ce în ce mai intrigat de comportarea noii sale chiriaşe, Rachel Cates, o femeie frumoasă, bogată şi rezervată care preferă singurătatea, tăind brusc de la început orice încercare a vreunui vecin de a se împrieteni cu ea. Aşa încît în clipa cînd ea îşi manifestă deschis atracţia către Robert, acesta este surprins, dar şi flatat, fără să ştie însă că cel mai periculos lucru care i s-ar fi putut întîmpla în viaţă era acela de a se îndrăgosti de misterioasa Rachel, singura persoană care deţine cheia unui teribil secret ce poate transforma pentru totdeauna viaţa liniştită a lui Robert într-un coşmar. Intenţia lui Rachel este de a-l conduce pe Robert pe un drum fără întoarcere dincolo de limitele imaginaţiei, acaparîndu-i atît sufletul cît şi corpul. Astfel legătura de dragoste dintre cei doi devine de fapt o luptă titanică între bine şi rău. Cine va învinge oare? Un roman extrem de violent, cu o intrigă bine tensionată şi condusă cu dibăcie de la început pînă la sfîrşit, o intrigă care ţine mereu treaz atenţia cititorului.

Florin Mircea Tudor

Sssszduuf! O lovitură lungă, dar cu traiectoria uşor deviată spre stînga. Micul proiectil sferic a căzut la şapte yarzi de ţintă.

„Hmm! De obicei, trăgeam mai bine la gaura şase", a constatat Edwin în timp ce îşi punea crosa de golf înapoi în sac.

O zi teribilă pentru golf! Mult soare, lumina clară şi aerul spălat. Mirosul umed al văzduhului proaspăt şi vîntul care adia dinspre Loch Broggan.

Cei doi au pornit încet spre mingii, discutînd despre apa de colonie pe care trebuia s-o foloseşti cînd fumai *Erinmore*. Ce mergea mai bine? *Musk Salina's*, făcută de Epping, sau *Eau de Source* de Cazeneuve, franţuzească? Parcă gustul sobru al tutunului irlandez se amesteca mult mai subtil cu parfumurile saxone. Francezii ăştia erau mult prea sugestivi, ca să nu spunem incitanţi, pentru o aromă plină, dar austeră, cum era cea degajată de *Erinmore*. De fapt, francezii erau prea expliciţi în tot ce realizau. Prea puţin preocupaţi de simboluri. Favorizau net exprimările clare. Din cauza asta erau şi lipsiţi de tact! – uite, şi în ultimul război, gălăgioşi, însă cu...

„Iată mingea mea." a spus Harold scoţîndu-şi *club*-ul. S-a aşezat în poziţie, a simulat cîteva mişcări pentru a-şi stabili echilibrul. Apoi: sssszduuf!

„Bingo!" a exclamat Harold. Chiar că era o lovitură de maestru. Mingea intrase direct în gaura 6, ca la o lovitură de baschet. Avea toate motivele să zîmbească satisfăcut.

Edwin şi-a scos şi el *club*-ul din sac şi acum căuta micul smarald pe care îl aşeza între picioare de fiecare dată cînd trăgea. Talismanul lui. „Fir-ar al dracului! Mi-am uitat piatra dincolo. Poţi să mă aştepţi puţin?"

„Desigur", a răspuns Harold. „Cred că începem să uităm din ce în ce mai mult şi din ce în ce mai des", a remarcat el surîzînd şi s-a apucat să îndese tutun *Erinmore* în pipa cafenie. Un răgaz binevenit pentru doi bătrîni ca ei...

Edwin a luat-o înapoi, privind la parcurs. Ajunseseră într-o zonă mai ierboasă care îl avantaja net pe Harold, un lovitor de forţă, în ciuda celor 72 de ani bătuţi pe muchie. Numai că, în curînd aveau să urmeze zonele de *green* tuns scurt, ca o ţeastă de recrut. Iarba ţepoasă, tunsă „numărul 2", s-a amuzat Edwin. „Ah, uite piatra!"

S-a aplecat şi a luat-o, amintindu-şi de Burmah şi de Divizia 9 de Infanterie Uşoară. Avea smaraldul de atunci, mai precis din 1943, cînd cuceriseră Prabangul. „O am de 51 de ani şi mi-a purtat tot timpul noroc", şi-a spus el.

Se pregătea să pornească înapoi cînd, deodată, a auzit din spatele său:

sssszduuf! - hm, de obicei trăgeam mai bine la gaura şase.

S-a întors, dar n-a văzut pe nimeni. De fapt, în această porţiune a parcursului erau numai ei doi. Era miercuri dimineaţa şi majoritatea membrului clubului erau prinşi cu treburi aşa că nu veniseră să joace.

A privit împrejur la zona cu iarbă ciufulită şi mare. O parcelă mlăştinoasă. Bine că nu dăduseră cu mingile aici. Se pregătea să plece cînd a auzit din nou, tot din spate:

sssszduuf! – hm, de obicei trăgeam mai bine la gaura şase

Vocea era mai estompată acum. S-a răsucit brusc. I s-a părut că privirea i se împiedică de ceva, ca şi cum un abur matinal s-ar fi ridicat pentru o clipă din iarbă. Dar a fost ceva pasager, iar Edwin a ales explicaţia cea mai simplă. „Am stabilit clar cu Harold că la cafeaua de dimineaţă, cel mai bine merge un gin *Tanqueray!* Eh, uite ce face din tine un pahar matinal cu gin!"

Gîndul l-a amuzat şi s-a decis să renunţe la rezolvarea problemei.

Ajuns înapoi lîngă Harold, a aşezat smaraldul jos, între picioare. Szduf! a dracului iarbă! Iarăşi deviase de la ţintă. Însă, una peste alta, nu trăsese chiar aşa de rău. Mingea căzuse în *green*, la circa doi yarzi de gaura 7.

„Ai trei lovituri în urmă", l-a anunţat Harold.

„Asta doar dacă nu greşesc şi acum", a spus Edwin autoironic.

Dar, cu *putter*-ul, nu mai avea cum să greşească. Vvuff! Bun! A nimerit. Deci, trei lovituri în urmă; *club*-urile în saci, şi, încet-încet spre gaura 7. Trebuiau să tragă de la marginea unui crîng. Un *green* ca lumea, aici. Şi, deodată, de dincolo de crîng, de la gaura 13, Edwin a auzit din nou vocea cea estompată:

acum am una înainte

Răspunsul a urmat, fără pauză:

da, dar acum se termină *green*-ul mărunt începe iar iarba înaltă.

A recunoscut imediat cea de-a doua voce. Era a lui Harold. Totodată, a realizat că prima voce are un timbru familiar. Propriul lui timbru, pe care niciodată nu fusese în stare să şi-l recunoască cu

certitudine. Şi-a amintit că, odată, îi fusese înregistrat un *speech*, cu ocazia comemorării cuceririi Prabangului. Se ascultase după vreo două ore. „Chiar aşa sună vocea mea? îi întrebase pe ceilalţi veterani.

„N-ai auzit nimic?" l-a întrebat Harold.

„Ce să aud?"

„Mmmh. Cred că sînt un pic obosit", a renunţat Edwin la orice explicaţie. Harold l-a privit pieziş şi i-a sugerat:

„Uite ce e! Facem o pauză şi-ţi prepari o pipă? În regulă?"

„Perfect", a răspuns Edwin.

S-au aşezat pe iarbă între găurile 6 şi 7. De acum erau îndeajuns de bătrîni ca să aibă curajul să tot găsească motive pentru a întrerupe o partidă de golf.

ai trei lovituri în urmă

asta doar dacă nu greşesc şi acum

De data asta se auzise clar, Harold nu dădea nici un semn că s-ar fi petrecut ceva straniu. Edwin a întors capul spre gaura 6. La timp pentru a se vedea pe sine însuşi cum îşi ia *putter*-ul şi cum pune smaraldul între picioare. Vvuff! - iar mingea a alunecat în gaură.

A simţit cum îl ustură ochii şi cum faţa i se încreţeşte fără voia lui. Oooh! era Edwin gata să exclame, dar văzîndu-l pe Harold impasibil, ca şi cum totul decurgea normal, s-a stăpînit. Ar fi trebuit să-i tragă un ghiont, să-i atragă atenţia, dar dacă prietenul lui l-ar fi luat peste picior? Dacă era de vină doar nenorocitul ăla de pahar de gin pe care îl băuse dimineaţă?

„Sau vîrsta..." a clătinat Edwin din cap şi a clipit mai des. I se părea sau nu, el unul îşi vedea copia deosebit de real, iar urechile începuseră să-i vîjîie ritmic. Sîngele pompat de inima grăbită. Nici în război, nici la Madras, nicăieri nu mai trăise ceva asemănător.

Dar, trecuse prin multe şi îşi făcuse un tipic pentru situaţiile de criză. Cel mai bine era să te prefaci că nu-ţi pasă.

Aşa că a tras din pipă şi l-a examinat pe Harold care îşi făcea de lucru cu două mingi. Părea liniştit, nebăgînd de seamă cum cele două copii ale lor se plasează la marginea crîngului, cum vin apoi spre ei şi cum se strecoară, în sfîrşit, ca o ceaţă, în trupurile lor reale care fumau.

Chiar în acel moment, a auzit, fără nici o legătură cu ce făceau ei sau copiile lor:

acum am una înainte

Răspunsul a urmat, fără pauză:

da dar acum se temină *green*-ul mărunt începe iar iarba înaltă

Asta se auzea din spatele crîngului, de la gaura 13. De altfel, cei care tocmai vorbiseră ieşeau din spatele copacilor, lăsîndu-se văzuţi clar. Se duceau spre steagul de la gaura 13, unde alţi doi, abia acum deveniţi precişi, materiali, tocmai comentau ceva. Alunecau cu toţii într-un făgaş unic, stabil, al gesturilor celor care îi precedau. Care erau tot ei.

„Stop. Stop", şi-a zis. „Trebuie să fie o explicaţie logică, – dar îşi spusese asta doar ca să cîştige timp.

Şi tot ca să cîştige timp s-a gîndit să-i numere pe toţi cei pe care îi vedea. Doi se aflau la gaura 6, amestecaţi cu ei. Fumau, dîndu-i lui Edwin senzaţia că îi parazitează mişcările. Apoi, urmau cei adevăraţi, ei înşişi adică. Încă doi mergeau spre steagul de la gaura 13. În fine, ultimii doi se opriseră chiar în dreptul steagului şi comentau ceva. Deci, în total, patru perechi. Una adevărată şi trei replici.

„Sau poate că merge şi unul franţuzesc? Un *Musk Poivre de Sahara*. Ce zici?" l-a întrebat Harold brusc.

„Mda. Cred că merge. Dar, numai după ora cinci după-amiaza", a stabilit Edwin după o clipă de gîndire.

„Absolut. Absolut, dragul meu. Continuăm?"

Ssssduff! Iată ce înseamnă un *green* tuns scurt. Proiectase mingea la mai puţin de un yard de gaură, în timp ce Harold o azvîrlise dincolo de steag cu vreo 15 yarzi. Aşa era el, aşa fusese mereu. Impetuos. Debordînd de energie... Să-l fi văzut în 1943, la Prabang!

Bine că au pornit şi ei spre steag. Începuse să se facă aglomeraţie la locul lor de bătaie. Copiile lor coborau perechi-perechi

spre liziera crîngului. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, brusc s-a pornit şi ploaia, cu toate că pe cer continua să persiste soarele dimineţii şi cerul albastru. Subit, pe traseu, au apărut şi nişte indivizi îmbrăcaţi în mantale de cauciuc şi de plastic. Îşi încrucişau drumurile cu ei, trăgeau în diferite stiluri, din diferite poziţii, spre gaura 7.

Ăştia există în cu totul alte condiţii meteo, a dedus Edwin. În ceea ce-i privea pe ei, nu erau udaţi şi nici vîntul nu-i jena, aşa cum era evident că se întîmpla unora dintre copiile apărute pe teren. Se făcuse chiar gălăgie, dar Harold se pregătea să *putteze* liniştit. Nu se ambala nicicum, ca şi cum în jurul lor nu s-ar fi petrecut nimic anormal.

„Ia să văd", s-a străduit Edwin să rămînă impasibil cînd i-a venit rîndul. Vvuff! cu *putter*-ul. „Cred că am recuperat una; mai am doar două lovituri în urmă", s-a bucurat el privind iscoditor la Harold.

„Poţi să fii sigur de asta", a venit replica prietenului său.

Şi avea dreptate, cîtă vreme mingea lui ajunsese aproape de malul bălţii. S-a dus, păşind cu dificultate printre smîcuri şi şi-a ales *club*-ul grăbit, aparent fără legătură:

„E adevărat că amanta directorului firmei tale are un picior mai scurt?"

Ssssduuf! Poftim! Aruncase mingea printre tufele de vîsc de sub mestecenii crîngului.

Edwin a trebuit să facă un efort ca să înţeleagă ultima întrebare a lui Harold. În jur se făcuse o forfotă teribilă. Loviturile tipilor nou apăruţi se succedau cu o cadenţă iritantă pentru un loc de obicei pustiu. La fiecare şase-şapte secunde se auzea cîte un *club* care buşea mingea. Mai mult, cei doi prieteni se aflau deseori pe traiectoriile mingilor trase de copiile care îi succedau. Edwin se străduia să se ferească de ele, deşi, observase el, micile proiectile treceau prin el ca prin nimic.

Iar Harold rămînea în continuare la fel de impasibil.

Doar pe cînd se duceau spre tufele de vîsc de sub mesteceni, l-a văzut cum încearcă (fără succes) să-şi reprime un zîmbet. *Dacă era vorba de un complot? Sau de o glumă?* – a gîndit Edwin.

Dar, n-a spus decît:

„Te referi la Sally? Un picior mai scurt? Parcă nu am constatat".

Harold întîrzia însă replica. Ca şi cum încerca să nu pufnească în rîs. Mda, n-avea cum să fie un complot. Era doar o glumă. Mai bizară, ce-i drept, dar o glumă. Nu-l credea în stare pe vechiul camarad de arme din Divizia 9 Burmah, să-l trădeze cumva. Harold putea să monteze o intrigă, sau aşa ceva, în jurul lui. „Devin paranoic, aşa cum spunea Edwin Bruce III", a conchis el.

Edwin Bruce III era nepotul lui. La un cocktail dat de conducerea firmei, acesta explicase într-un grup de invitaţi: „Ia un tînăr colonel

din Burmah şi dă-l jos de la comanda batalionului său la încheierea războiului. Fă-l, după aia, comandant de garnizoană la Madres şi, după doi ani, dă-le indienilor independenţa. Adu-l înapoi în metropolă şi dă-i o firmă pe mînă. După aia, scoate-l la pensie şi lasă-l să joace golf de două ori pe săptămînă cu vechiul lui camarad de arme. Ce crezi că iese dintr-o chestie ca asta?"Invitaţii pufniseră într-un rîs reţinut.

„Un paranoic. Asta iese dintr-o chestie ca asta", stabilise Edwin Bruce III. Şi, poate că nu era departe de adevăr, constata Edwin cu amărăciune.

Între timp, Harold reuşise să bage, în sfîrşit, mingea în locaşul de la gaura 7.

„Ex aequo!" a exclamat Harold admirativ, recunoscînd că avantajul avut se dusese dracului.

Găurile 8 şi 9 nu i-au mai departajat. Lupta dintre ei devenise acerbă, pe măsură ce terenul de golf se tot aglomera. Din cînd în cînd, Edwin trebuia să-şi ajusteze poziţia pentru a nu se ciocni de propriile copii, chiar dacă acestea erau imateriale, după cum observase.

A profitat de un răgaz şi a privit spre restaurant. Nu l-a mai mirat faptul că vedea şiruri de Aston-Martin cu numărul KE 2893, cum se topeau una în alta în parcare. Nu l-a mirat nici cînd s-a văzut la volan, plecînd de fiecare dată, pe măsură ce termina parcursul.

S-a gîndit că, acum, îşi lua totodată şi micul dejun, în timp ce se trezea dimineaţa şi adormea seara. Ba chiar, se tot năştea şi încă învăţa să scrie, concomitent cu grupurile de grupari care îl coborau, continuu, în cavoul familiei. Îşi lansa batalioanele la asalt printre lianele dese ale Prabangului şi se tot căsătorea.

De mereu, aluneca în galeria imuabilă a existenţei sale. Pesemne că acum se apleca să culeagă smaraldul porte-bonheur din mlaştinile Burmei...

La gaura 10, a pierdut iarăşi o lovitură, pentru că un şir de mingi îi tot ţîşnea de sub club, speriindu-l. Deja, i se părea că Harold îl studiază cu atenţie. „Paranoia", a clătinat Edwin din cap. „Poate că se uită aşa la mine din cauză că am greşit într-un *green* scurt, specialitatea mea".

Ştia că nu e o-explicaţie satisfăcătoare. Dacă totuşi, nu era vorba de nici o glumă? Dacă unii montaseră un experiment în jurul lui?

La gaura 11, în timp ce simţea mirosul de *Erinmore* pe care, concomitent, îl fuma la gaura 7, a auzit o portieră trîntită cu zgomot, undeva în spatele său. S-a întors să privească spre drumul care şerpuia prin landă către cel mai apropiat orăşel.

Aston-Martinul său oprise în mijlocul drumului. Harold rămăsese undeva în urmă, aşa că Edwin a îndrăznit să se apropie de maşina sa. S-a auzit strigat, în timp ce fereastra şoferului glisa lent în jos.

Avea, că în sfîrşit, ocazia să afle ce se petrece cu adevărat. „Ginul de azi dimineaţă", şi-a mai dat el o asigurare şi a pornit cu paşi hotărîţi spre automobil. „KE 2893",. a citit el numărul de înmatriculare.

Numai că lucrurile s-au complicat şi mai tare. Din maşină a coborît o altă copie de-a sa. Edwin s-a apropiat, iar tipul a început să vorbească grăbit, privind din cînd în cînd în spate. Mîinile îi tremurau. Avea figura preocupată şi clipea des.

Ca un animal încolţit.

„Un Bruce speriat?" a început Edwin în loc de salut.

„Fereşte-te!" s-a grăbit să spună copia sa. „S-ar putea ca unii dintre ei să fie Animalele transformate... nu sunt fiinţe umane, ci animale tansformate!" – Edwin simţise în pronunţia copiei majuscula cuvîntul „animale".

Fără să mai adauge nimic, copia lui Edwin s-a grăbit să urce înapoi în Aston-Martin.

„Hei! Stai o secundă! Hei!"

Dar celălalt Edwin Bruce se aşezase deja la volan. Înainte de a demara, a aruncat un ziar care a căzut în apropiere de sacul de golf. A mai făcut un semn în timp ce schimba vitezele, cum că nu era timp de pierdut... Sugera oarecum, că îl pîndeau nişte pericole iminente.

„N-am cum să-ţi spun mai mult!" a încheiat el, a închis fereastra, iar automobilul a ţîşnit pe şosea, stîrnind o trombă de praf.

„Cine era?" – Harold se apropiase. Noroc că ochii îl mai lăsaseră, iar Edwin ascunsese deja jurnalul în sacul cu *club*-uri. „Ce dracu? Ţi-a luat maşina?"

Pe ăsta îl văzuse, deci! Edwin s-a întrebat dacă nu cumva această apariţie a replicii sale nu-l surprinsese pe Harold.

„Era directorul. A zis că a luat maşina ca să se ducă la amanta lui. La Sally. Aia cu picior mai scurt", a mînţit Edwin pe nerăsuflate, liniştit, aşa cum nu i se întîmplase decît de cîteva ori în viaţă.

Îşi permitea să mintă grosolan. deoarece căpătase convingerea că e pe cale să preia controlul situaţiei, cîtă vreme eul său viitor hotărîse să-l ajute. Ca o coaliţie în timp. „M-a avertizat. Cine dracu să fie ăştia?... Animalele transformate?!..."

De ce nu se referise la ceva mai precis? Unde naiba se puteau disimula aceste Animale transformate? Te pomeneşti că de acum înainte trebuia să se ferească de toate contactele şi relaţiile sale. Dar asta chiar că era prea exagerat. „Paranoic" i-a pulsat din nou cuvîntul în urechi.

Partenerul: vvuff! cu *putter*-ul. Greşeală. Edwin s-a concentrat însă şi a băgat mingea în gaură. Recuperase iarăşi diferenţa, aşa că a întrebat, relaxat:

„Facem o pauză?"

„În regulă. Ce dracu ţi-a luat ţie maşina ca să meargă la fufe? Maşina lui nu e bună?" s-a interesat Harold ironic.

„Poate că are impresia că mai bine ţipă nevasta-mea la mine, decît nevastă-sa la el, în caz că vede cineva maşina în faţa casei lui Sally".

„Aşa?" a întrebat Harold zîmbind. Expresia figurii lui Harold. Cum nu i-o mai văzuse din Burmah. Mutra pe care o făcea ori de cîte ori le pregătea japonezilor o festă urîtă.

Acum însă, surîsul lui Harold sugera că nu era el omul pe care să-l poţi trage pe sfoară. Sugera că ştie tot scenariul. Inclusiv faptul că Edwin trebuia să se întîlnească lîngă parcurs cu copia lui.

„Mîncă ceva?" s-a interesat Harold în final.

Edwin a profitat de noua întrerupere. A pretins că trebuie să urineze şi s-a dus în spatele unor ferigi înalte, aşezate la marginea crîngului. Reuşise să extragă ziarul din sac şi să-l ascundă sub cămaşă.

L-a scos, s-a uitat la el. Un titlu local. *Glennfiddich's Diary*. Sub manşetă, copia sa încercuise data: 18.09.1994 – a înregistrat Edwin instantaneu – *ziarul de poimîine*, a constatat el sec. Chestia asta nu l-a mai impresionat. De cîteva minute, se obişnuise să creadă că participă la un complot în timp. Totul era posibil.

Coloana laterală de pe prima pagină anunţa, cu fotografii şi rezumate:

„Moartea lordului Edwin Bruce, D.S.O.; K.B.E., într-un teribil accident de automobil..." – articolul continua cu relatări ale coliziunii de la intrarea drumului regional GF 18 (adică drumul care ducea la terenul de golf) în şoseaua naţională E2. Accidentul avusese loc cu două zile în urmă (adică azi) după partida de golf cu lord Harold Sheer.

Urma un subtitlu. „Stranii coincidenţe". Sub el erau enumerate o serie de fapte bizare:

„Cu şase ore înainte de accident, am primit la redacţie o scrisoare semnată de lord Bruce. Scrisoarea descria cu lux de amănunte coliziunea care îi avea să-i fie fatală. Contactat telefonic, sir Edwin Bruce a negat cu hotărîre orice legătură cu respectivul mesaj.

Cînd am aflat că accidentul a avut loc efectiv, ne-am gîndit imediat la o sinucidere programată meticulos. În acest caz, reieşea că lord Bruce săvîrşise o singură greşeală. Anume, expediase scrisoarea prea devreme, făcîndu-ne să aflăm înainte de producerea ei.

Ideea unei crime a fost îndepărtată de la bun început, bineînţeles. Ce sens ar fi avut ca criminalul să ne anunţe în prealabil de soarta pe care i-o rezerva lui sir Edwin Bruce?

Lucrurile au devenit şi mai bizare cînd ne-am apucat să cercetăm circumstanţele accidentului în care a decedat lord Bruce. Există numeroase similitudini între descrierea coliziunii, aşa cum am primit-o noi în scrisoare, şi faptele care au avut loc efectiv.

După cum veţi vedea, similitudinile se referă la o serie de circumstanţe aleatorii, totalmente incontrolabile.

a) numărul de înmatriculare al maşinii cu care a avut loc coliziunea, era identic cu cel care ne-a fost furnizat în scrisoare. Şoferul respectivei maşini a declarat sub prestare de jurămînt că nu-l cunoştea pe lord Bruce. Mai mult, transportul pe care îl efectua, fusese comandat cu doar patru ore înainte de accident, de către o firmă care produce mobilă de camping, care, nici ea nu are legătură cu Edwin Bruce.

b) leziunile care au produs decesul primar al lordului Bruce au fost identice cu cele menţionate în scrisoare. Depoziţia legistului, pe de altă parte, este deosebit de fermă: Acest gen de leziuni nu poate să survină decît aleator. Factura toracică cu înfundare şi plagă cardiacă închisă, asociată cu factură de rotulă, nu poate fi decît rezultatul unui cumul întîmplător de factori, care implică poziţia reciprocă a corpului şi a membrelor, faţă de volan şi de schimbătorul de viteze... un asemenea set de leziuni nu poate fi programat...

c) cuvintele cu care şi-a început depoziţia şoferul maşinii care a cicnit Aston-Martin-ul lordului Bruce, erau şi ele menţionate în scrisoarea primită la redacţie.

De unde putea să ştie lordul Bruce, sau cel care a semnat cu numele său, condiţiile exacte ale accidentului? Menţionăm că în post-scriptum eram avertizaţi că accidentul va avea loc concomitent cu deraierea trenului 84, de la Rainham, derierea care, efectiv, a avut loc.

Citărm, pentru final, afirmaţiile făcute de lord Harold Sheer, KBO, partenerul de golf al

decedatului, vechi camarad de arme al acestuia: „Nu era tipul lui Ed... nu! El nu şi-ar fi pregătit un asemenea scenariu pentru sinucidere! E drept însă că, în cursul partidei de golf, Ed a jucat foarte crispat. A fost nemaipomenit de agitat... extrem de nervos. Iar el era de obicei personificarea a ceea ce, cu mîndrie ne-am obişnuit să numim, calmul britanic..."

„Nervos?! Agitat?! Eu?" s-a mirat Edwin şi a mormăit o înjurătură. A împăturit ziarul şi l-a ascuns din nou sub cămaşă. Apoi, a pornit spre amicul său.

„Ce naiba ai întîrziat atît?" l-a întîmpinat Harold.

„La vîrsta mea, am început să am probleme cu prostata, fiule!" s-a amuzat să-i răspundă. Liniştit. Cît putea de calm. Măcar aşa să-i dea peste nas. Să fie cît se poate de relaxat, să-l oblige să mintă, aşa cum o va fi făcut deja, la ziar.

Cît timp au mîncat, Edwin a stabilit o serie de fapte clare. 1) Mai avea de trăit doar cîteva ore. 2) Făcea parte dintr-un şir inexorabil de copii, care exista dintotdeauna. 3) Şirul lui devenise conştient de el însuşi. 4) Trimiţînd o scrisoare la ziar, cei din şirul lui încercaseră să atragă atenţia că sînt conştienţi de ei înşişi şi de moartea lor violentă.

Deasemeni, a mai dedus Edwin, cineva din şir luase măsura de a modifica succesiunea gesturilor, cel puţin parţial, căci el, Edwin, nu mai trimisese nici o scrisoare ziarului local. Unul dintre predecesorii săi luase hotărîrea să-l anunţe de deznodămîntul violent doar cu puţin înainte de producerea lui. Probabil constataseră ei, conştientizarea prematură a şirului, fusese o greşeală.

Cam aşa părea. Că şirul corectase această eroare şi nu-l mai lăsase pe *el* să afle adevărul decît cu puţin timp înainte de a...

„Mai jucăm?"

Sssszduuf! La gaura 12 a jucat perfect, luînd una înaintea lui Harold. La gaura 13 a menţinut avantajul, aşa că a spus, vizibil satisfăcut:

„Acum am una înainte."

„Da. Dar acum se termină *green*-ul mărunt. Începe iar iarba înaltă." a venit răspunsul. Harold era sigur pe el. De acum înainte, configuraţia terenului îl avantaja.

Fără să-şi dea seama de ce, Edwin s-a răsucit brusc în timp ce Harold îi vorbea şi a surprins o umbră ca un abur care încerca să se ascundă în apatele unui jucător-copie. A distins conturul vag, inform, dar nu asta l-a impresionat cel mai mult. A ştiut că acel ceva îl studiază atent.

Dar, cel mai bine era să ignore ciudăţeniile din jur. S-a prefăcut indiferent şi şi-a aşezat smaraldul pe jos, între picioare, şi-a stabilit poziţia şi a lovit din nou.

„O traiectorie destul de bună", a continuat Harold. „E meritoriu că la vîrsta noastră mai facem progrese".

Însă Edwin nu mai era atent la conversaţie. Ziarul împăturit sub cămaşă, realiza el, nu era decît semnul premonitor al morţii sale apropiate. Complot sau glumă, nu avea importanţă ce era, dar întîmplările din jur nu făceau decît să-i prefaţeze decesul violent. A pipăit ziarul care i-a foşnit discret sub haine. Rămăsese acolo, exista cu adevărat şi nimic din ceea ce trăia nu părea să semene cu un vis.

Chiar atunci, a surprins din nou o umbră din aceea, care îl scurta cu interes din spatele crîngului. Îl studia atent. Ca pe un fluture în insectar.

Sssszduuf! – greşise ţinta. *Blestemată iarbă!* – şi-a spus, dîndu-şi imediat seama că încearcă să se păcălească. De fapt, îi tremuraseră mîinile, simţindu-se privit de umbra aceea.

„Ţi-am spus eu că recuperez!" l-a incitat Harold, dar Edwin n-a dat curs provocării. Era atent la o copie de-a sa care stătea, gîndindu-se, lîngă steagul numărul 14.

Mai mult ca sigur că şi acela era mirat, ca şi el, de demersul tardiv al copiei care îi oferise ziarul. Acţionase contrar instinctului de conservare, punîndu-l în situaţia de a nu mai putea evita dezastrul. Sau poate că se întreba, tot ca şi el, cine naiba erau animalele transformate despre care fusese avertizat. Poate că umbrele alea iscoditoare...

Mă rog, acum trebuia să joace. Pentru moment, a renunţat să-şi dea un răspuns. Cînd a *puttat*, a văzut din nou acele entităţi bizare care se ascundeau în spatele lui Harold, din ce în ce mai excitate. Comunicau între ele. îi dădeau ghes vechiului său prieten şi, atunci, a înţeles.

Harold, care şi el era un şir, directorul firmei, amanta lui cu un picior mai scurt, care şi ei erau şiruri, vechii tovarăşi de arme din Burmah, Edwin Bruce III şi tot restul lumii, John Major, Bill Clinton, Ţarul Boris şi Deng Xiao Ping inclusiv, care şi ei erau şiruri – fiecare dintre ei intra într-un tunel al copiilor, care se împletea cu toate celelale tuneluri.

De fapt, întreaga omenire era o ţesătură de astfel de tuneluri, alcătuind o structură. Iar cei care montaseră toată afacerea asta (Animalele transformate de care fusese avertizat?) se aşteptau din partea lui o reacţie normală. Să evite moartea, adică. Să tulbure finalul galeriei sale de gesturi şi să creeze o breşă în succesiunea evenimentelor. El, Edwin, trebuia să recurgă la nişte măsuri disperate de salvare şi să spulbere şirul cimentat al întîmplărilor.

Asta era. Vroiau ca el să acţioneze energic ca să scape de moarte. Cu toate acestea, copia care îl preceda îi atrăsese atenţia asupra *lor*. Ca şi cum ar fi trebuit să se ferească de cei care îl informau de... „Paranoic. Paranoic." cuvîntul îi pulsa în creier, ritmic.

„ Paranoic.".

Mă rog. Deocamdată, Harold trăgea din spatele unui arţar. O lovitură cam prea înaltă, poate, pentru stilul lui auster de fumător de *Erinmore*. Dar chiar aşa, ajunsese la vreo 20 de yarzi de steag.

Sssszduuf! – a tras şi el, aiurea, încercînd să nimerească pe unul dintre urmăritorii cu corpuri ciudate. Însă mingea atrecut prin el ca printr-un bloc de ceaţă.

„Ce naiba faci?" l-a întrebat Edwin.

„M-am dezechilibrat cînd am tras", a răspuns Edwin pregătindu-se să tragă o înjurătură. Numai că şi-a amintit. Să se comporte calm. Să fie relaxat, ca să-l oblige pe Harold să mintă la ziar.

paranoic paranoic paranoic

Şi brusc, a reuşit să pună totul la cap. Mesajul antecesorului său, faptul că fusese informat atît de tîrziu despre accidentul iminent, punerea în gardă, tot! O iluminare care explica totul.

Nu te opune soartei! Nu te opune soartei! – acesta fusese mesajul celui care îi dăduse jurnalul. El, Edwin trebuia să moară. Aşa cum muriseră totdeauna cei din şirul lui. Să nu dea curs sensului pe care *ceilalţi* doreau să-l imprime vieţii lui. În general, a dedus el, mai avea de făcut un singur lucru. Să paseze şi el ziarul unui succesor de-al său, în speranţa că şi acesta va gîndi asemenea lui.

În speranţa că va găsi o soluţie care să blocheze complotul montat de bizarele fiinţe.

Între timp, Harold luase două lovituri înainte.

Pînă la gaura 18, au mai vorbit de amantele lui Harold care, remarca aceasta, aveau picioare egale şi sînii mari. Au amintit şi de încercarea fizicianului american care dorea să degaje energie prin fuziune, chestie care deja îi zăpăcea pe tipii ăia cu basmale din OPEC.

Partida s-a încheiat cu victoria lui Harold. Îşi menţinuse cele două lovituri înainte.

„Meci strîns, ca de obicei. Sîntem nişte

bătrîni semeți. Nu înțelegem să ne plecăm." a recunoscut Harold. „Mai bem un pahar de *Chivas* la club?"

Edwin chiar că avea chef de un pahar de *Chivas* la o priză de *Erinmore*. Să nu se opună impulsurilor sale. Să alunece spre coliziune. Să nu dezechilibreze structura deja cimentată a existenței.

S-au dus pe terasa de pe care vedeau întinsa landă verde, cu copacii ei aproape lichizi de lumină. Razele oblice goliseră aerul de praf și puteai primi pînă departe, spre Loch Broggan.

De ce naiba îl aleseseră tocmai pe el? I-ar fi plăcut să privească landa frumoasă fără să știe că în două-trei ore va fi mort. Oricum, făcuseră o alegere greșită. Edwin se cunoștea bine de tot. Știa cum o să reacționeze, indiferent de modul în care ăia (Animale transformate?) aveau de gînd să-i transmită vestea morții iminente. N-o să-l vadă ei cum încearcă să fugă ca un șobolan ca să scape de revărsarea apelor din canal. N-o să le facă jocul ăsta!

„Așteaptă-mă puțin", i-a spus lui Harold.

S-a sculat de pe scaun și a luat-o spre parcare, către Aston-Martin-ul său. Dorea să paseze jurnalul mai devreme, înainte ca succesorul său să înceapă parcursul. Să-i dea, totuși, mai mult timp de gîndire. Eventual, să aibă o explicație mai lungă cu el...

Ajuns în parcare, aproape că a dat nas în nas cu unul dintre succesorii săi. Părea panicat. Ca și cum ar fi dorit să părăsească șirul inexorabil de întîmplări care îl așteptau. Poftim! Pe ăsta îl conștientizaseră deja.

Dar Edwin n-avea de ales. Trebuia să asigure măcar continuitatea transmisiei ziarului.

„Hei! Ce s-a întîmplat?" s-a răstit la copia sa. „Ce naiba, ți-e frică?"

Tipul l-a privit lung și i-a spus, iscodind agitat împrejurimile:

„Bineînțeles că mi-e frică! De cînd am plecat de acasă, îmi tot văd copiile. Tu de cînd ai aflat?"

Era ceva bizar în privirea lui. Frică? Unui Bruce? La Prabang și în alte părți nu îi fusese frică, se luptase pentru ceea ce el știa că este corect. Acest succesor al său trebuia doar să fie puțin zgîlțîit, și totul va reintra în normal.

„Am aflat în timpul partidei de golf", a început Edwin.

„Eu am văzut coliziunea de la intersecția lui GF 18 cu E2! Am văzut cum vom deveni chisăliță!" i-a răspuns copia în timp ce imaginea i se estompa treptat. Pesemne că nu mai era mult și va pierde contactul fizic cu el. Trebuia să se grăbească:

„Vino-ți în fire! Mai ai încă niște treburi de rezolvat!"

„Ce treburi? Ce treburi? O să crăpăm! O să crăpăm striviți, acolo, la intersecție... Prafu' o să se-aleagă din noi!"

Era de-a dreptul îngrozit. Edwin l-a apucat de mînă și l-a scuturat cu putere:

„Nu face pe idiotul! Nu e momentul să ne lăsăm. Uite! Tu ai aflat deja adevărul și nu mai ai nevoie de ziarul ăsta. Dar el trebuie să ajungă la cei care vin după tine. Trebuie să *afle* și ei!" – în final, Edwin a încheiat, patetic – „Și nu te lăsa! Să te comporți ca la Prabang!"

La început, celălalt a privit ziarul, buimac. A văzut apoi data încercuită, a apucat jurnalul și, zîmbind satisfăcut, a sărit brusc în spate cu un gest triumfător. S-a aruncat în mașină, a pornit motorul și a țîșnit din parcare spre drumul care ducea prin landă.

O reacție bizară, i s-a părut lui Edwin. De fapt, abia de acum i se părea că lucrurile se îndreaptă spre dezastru. A mai strigat o dată după succesorul său:

„Hei! Ai o partidă de golf de jucat!" – dar celălalt ieșea deja pe drum – „Îți amintești de Burmah, nu?" a mai strigat el, dar în acel moment, bucățele rupte din ziar au apărut pe geamul automobilului, răspîndindu-se pe pîrîul care curgea spre Loch Broggan.

Edwin pierduse singurul mesaj care circula din aval spre predecesorii șirului. Abia atunci a înțeles fraza celui care ți dăduse ziarul la gaura 11. „S-ar putea să fie Animale transformate!" – animale strecurate în șirul eurilor sale, asta dorise să-i spună, fără doar și poate...

S-a întors pe terasă, privind cu ochii măriți la prietenul său. Harold dăduse capul pe spate și sorbea din paharul cu *Chivas*. Cînd Edwin s-a așezat pe scaun, Harold i-a spus:

„N-are nici un rost, Edwin! Nici un rost! Te-am văzut cum te zbați să mențiii cursul adevăratei tale existențe. Dar, pe măsură ce te vei apropia de momentul morții, o să-ți fie din ce în ce mai frică și o să cauți să eviți dezastrul. Tu nu ai suflet de sinucigaș, ești echilibrat. *Ei* aleg totdeauna tipi echilibrați pentru tulburările astea..."

„Aș mai dori un pahar!" a arătat Edwin spre recipientul gol.

Harold lovise la țintă. Îi era groază de accident. Cît despre cel care rupsese ziarul, nici nu mai știa

ce să creadă. Chiar era un animal transformat? Denumirea i se părea stupidă, ridicolă... Ce rost avea toată mascarada asta?

L-a întrebat pe Harold:

„Tu ai evitat?..." i-a fost jenă să ducă întrebarea pînă la capăt.

Harold a zîmbit: „Sîntem destul de mulţi cei care am procedat aidoma copiei tale care a rupt ziarul. Nu mai avem sufletul din 1943, Divizia 9 de Infanterie Uşoară..." a spus el gînditor, privind peste cîmpie. „Pe atunci, moartea nu ni se părea atît de apropiată. Acum însă, am avut timp suficient să ne gîndim la ea. Iar *ei* ne oferă nemurirea, înţelegi? Ne învaţă ce ne aşteaptă, iar noi fugim de fiecare dată de deznodămînt. Şi aşa, îi ajutăm să dezagrege trama întîmplărilor care există aici, de la începutul timpurilor. Istoria chiar, stabilă, rezultanta tuturor acestor tuneluri care se întrepătrund, este dezagregată astfel de *ei*".

„Dar n-o să poţi să amîni moartea la nesfîrşit! De bătrîneţe, şi tot vei muri!"

„Crezi? Şi dacă *ei* mă vor învăţa să evit scadenţa asta biologică? Mmh? Ce zici?" – dar Edwin nu îl mai urmărea. Îi trecea prin minte, absurd, că probabil chiar legea cauzalităţii exista deoarece evenimentele se repetau la infinit, şiruri fixe... iar *ei* loveau aici, la articulaţia cauză-efect!

„La Prabang n-ai fi procedat aşa, Harold!"

Harold l-a privit, zîmbitor. Îşi juca *Chivas*-ul de culoarea chihlimbarului pe fundul paharului de cristal.

„Chiar nu pricepi cît de fericit sînt că mi-am amînat moartea de cîteva ori pînă acum? Totdeauna mi-a fost frică de moarte... ţie nu?"

Încă o dată, Harold lovise precis. Bineînţeles că lui Edwin îi era frică de moarte. Neant. Nimic. Fără ochi să vadă. Fără raţiune măcar, care să înregistreze nimicul.

Dar asta nu se compara nici pe departe cu frica legionarului roman la Cîmpiile Catalaunice cînd a dat piept cu hunii lui Attila. Nici cu frica cavalerului francez la Poitiers cînd i-a oprit pe sarazini, nici cu groaza care îi cuprinsese pe englezi sub bombardamentele germane. O altfel de spaimă. Încrustată şi mai adînc decît frica de moarte. Era groaza din faţa celor care nu-şi propuneau să distrugă un individ sau o comunitate, ci o întreagă structură, cu particularităţile şi standardele ei. Neantul istoric.

De fiecare dată, apaima fusese aliata năvălitorilor. Şi de fiecare dată, unii cedaseră în faţa ei, iar alţii îi rezistaseră.

„Pe tine te-au contactat de mult?" a întrebat Edwin.

„Hmm... pot să-ţi spun că prima dată trebuia să mor acum opt ani. Dar, cu ajutor, am trecut peste toate aceste momente grele".

Edwin se uita la Harold cum sorbea băutura cu înghiţituri mici şi realiza cît de deosebit trebuie să fie el ca să aprecieze un *Chivas* pe care, în mod normal, nu ar mai fi avut cum să-l bea.

„Harold! Cine sînt *ei*?"

Harold şi-a încreţit buzele:

„Cred că sînt Animale transformate. Paraleli cu noi. Aici, pe toate continentele... Cred că şi în Burmah au fost împrejurul nostru".

Edwin nu mai avea suficient timp ca să ia o decizie care să aducă un beneficiu substanţial. Pentru el, lucrurile erau clare: se va duce să se ciocnească la locul şi la momentul stabilit, aşa cum aflase din ziar. Va muri în locul şi la momentul care îi erau hărăzite. Dintotdeauna.

A zîmbit gîndindu-se că şi timpul era o patrie pe care merita s-o aperi. El era bătrîn, şi aceste gînduri siropoase nu-l făceau să se simtă ruşinat.

Nu se îndoia că alţii din şirul lui vor găsi soluţii mai bune şi vor declanşa războiul pe care cei ca Harold îl evitaseră. Edwin ştia şi cum vor începe această gherilă temporală. Furnizînd date false copiilor ce dezertaseră din propriul şir. Minţindu-i asupra locului şi momentului în care va surveni moartea.

„Ştii, am putea alcătui un fel de club, cei care am reuşit să ne amînăm scadenţele", a spus Harold. „Am început să ne cunoaştem destul de bine între noi".

Edwin a rîs:

„Dar ce-o să vă faceţi dacă şi noi, ăştilalţi, o să facem un club al nostru? Al celor care au acceptat scadenţele?"

Zicînd asta, lord Edwin Bruce I şi-a terminat paharul, l-a aşezat pe masă şi a coborît de pe terasă spre parcare.

S-a aşezat în spatele volanului Aston-Martin-ului, a lăsat frîna de mînă şi a răsucit cheia în contact. Pentru ultima dată.

PREMIUL 11
SEGRA '94

DEBUT

DANIELA SASU

Dintr-un jurnal de bord

– Te rog, mai lasă-mă o singură dată! Ştii bine că doresc să stau acolo!

– Ultima dată ai dat greş! Unde mai pui că era să rămîi acolo. Ar trebui să te bucuri că ai scăpat.

– Nu înţelegi, nu am scăpat! Urăsc să fiu o masă diformă ce combină în fiecare zi eşantioane de sentimente umane.

– Este, totuşi, singura noastră salvare. Am să te las să pleci încă o dată. Dar va fi pentru ultima oară. Şi nu uita că nu trebuie să ajungi la sinucidere. De data asta vei muri şi tu.

– O.K. Mai spune-mi formula părului uman, tot timpul o uit!

01 – Jurnal de bord – Încep să-l urăsc pe tipul ăla. Iar sînt copil. Şi nici măcar nu-mi ştiu originea. I-am spus că doresc anul 2300, şi a greşit; încă nu ştiu cu cît.

02 – Este chiar oribil. A greşit cu 300 de ani! Am să-l învăţ eu minte cînd mă întorc. Pe moment va trebui să încerc în timpul somnului să comunic cu subiectul 4.

03 – Nici nu am realizat cînd au trecut 15 ani. Dar totul merge bine. Am reuşit să comunic cu mintea lui. Cred că am dat peste un geniu, pentru că are un creier prea dezvoltat pentru gusturile mele.

04 – Mi-a povestit unde înmagazinează sentimentele şi eu l-am dat informaţii despre locul de unde vin. Este pentru prima dată cînd fac aşa ceva şi encefalul ăla tîmpit m-a ameninţat că nu mă va mai lăsa să plec niciodată.

05 – Ieri seară m-a rugat să-l iau cu mine. L-am refuzat şi nu am mai spus nimic; poate că nu este chiar o idee rea şă încerc să-l expediez.

06 – Şefu' mi-a transmis că pot să-l trimit. Cred că va fi mai bine să am eu controlul total.

07 – A plecat. Mi-a spus că-mi mulţumeşte, că nu mai putea rămîne în acest corp, riscînd să dispară. I-am dat dreptate şi am încercat să mă obişnuiesc cu ideea că va trebui să am grijă de corpul subiectului. E cam plicticoasă treaba asta.

08 – Cred că nesiguranţa mea se răsfrînge asupra lui. Astăzi a vrut să plîngă şi l-am interzis.

09 – Am vorbit cu baza. Le-am dat O.K.-ul pentru a se transfera cu toţii în cîte un corp uman. M-au felicitat pentru controlul total pe care l-am obţinut.

10 – Este supărat. De mai mult timp se comportă astfel. Credeam că sentimentele i le pot controla.

11 – A luat nişte pastile şi s-a culcat. Cred că ştie de mine.

12 – Nu s-a trezit. Doarme de 2 zile încontinuu. Încep să înţeleg. Experimentul a dat greş. Dar e tardiv.

Liceul I.L. Caragiale
Clasa a X-a J -Bucureşti

Radio Buzău
69,8 FM STEREO
Vă invită în fiecare Sîmbătă
de la ora 16 să urmăriţi
emisiunea SF realizată de

Apariţii editoriale

Orson Scott Card - XENOCID, Editura NEMIRA, 6000 lei, 416 pag. - A treia parte a sagei lui Ender. Orice comentariu ar fi de prisos. Nicicînd NEMIRA nu poate fi felicitată îndeajuns pentru faptul de a ne fi oferit acest ciclu. Cei care l-au îndrăgit pe Ender-copilul şi Ender-Vorbitorul nu trebuie să rateze această, a treia, ipostază. Garantat SF de calitate superioară.

Concurs JSF-Atlantykron

- tema concursului: păsările insulei
- secţiuni: horror, sf, fantastic, umoristică, experimentală;

Condiţii de participare:

a) lucrările să fie dactilografiate la 2 rînduri, 31 de rînduripe pagină, 65 de semne pe rînd;
b) maxim 10 pagini dactilo;
c) lucrările sînt aşteptate pe adresa redacţiei Jurnalului SF pînă la data de 14 iulie data poştei;
d) autorii pot participa la toate secţiunile;

SE OFERĂ UN LOC GRATUIT ÎN TABĂRA ATLANTYKRON '95 şi importante premii în bani şi cărţi. Marele premiu constă în includerea unei povestiri în numărul special dedicat EUROCONULUI.

Ecran fantastic

HELLRAISER

(Ridicarea din iad). Producţie New World Pictures, Cinemarque Entertainment B. V. şi Film Pictures M 87. Producător: Christopher Figg. Producător asociat: Selwyn Roberts. Scenariul: Clive Barker după povestirea sa (The Hellbound Heart). Imagine: Robin Vidgeon. Muzică: Christopher Young. Decoruri: Mike Buchanan. Efecte speciale Bob Keen. Montaj: Richard Marden. Interpreţi: Andrew Robinson, Clare Higgins Ashley Laurence, Sean Chapman, Oliver Smith, Robert Hines. Regie: Clive Barker. Buget 2,5 milioane dolari.

Cînd Harry Cotton şi soţia sa Julia se mută într-o veche reşedinţă de familie, nici unul nu bănuieşte teribilele întîmplări care-i aşteaptă. Atmosfera stranie a mansardei nu scapă atenţiei Juliei şi în clipa în care Larry se taie la mînă, sîngele vărsat pe scîndurile goale îl readuce la viaţă pe Frank, fratele lui Larry şi fostul iubit al Juliei. Acesta îi explică cum – cu ajutorul unei cutii magice cu inscripţii orientale ciudate – poate chema spiritele întunericului Cenobiţii: forme umane cu trăsături modificate de cuie plasate pe craniu în modele regulate. La început doar o umbră, Frank are nevoie de cît mai mult sînge pentru a deveni din nou om, aşa încît Julia colindă barurile în căutare de amatori de aventuri trecătoare, îi aduce acasă şi îi omoară. Pe măsură ce timpul trece, Larry devine tot mai îngrijorat şi îşi împărtăşeşte temerile fiicei sale din prima căsătorie Kirsty. Descoperind secretul mamei sale vitrege, Kirsty fuge luînd cu ea şi cutia cu care îi invită pe Pămînt pe îngrozitorii Cenobiţi. Numai că aceştia nu mai acceptă să se întoarcă în întunericul din care au venit şi cer ca răsplată atît corpul cît şi sufletul tinerei fete. Kirsty acceptă un pactă: va fi liberă dacă îi va duce la Frank. Aparent înţelegerea nu mai are nici un rost în clipa cînd întoarsă acasă, Kirsty este pusă în faţa corpului lui Frank. Şi totuşi nimic nu este aşa cum pare...

Debutul regizoral al cunoscutului scriitor horror este unul de zile mari. Atmosfera pe care acesta o crează este atît de înspăimîntătoare şi efectele speciale sînt atît de palpabile încît totul decurge parcă de la sine, într-o reacţie în lanţ. Folosirea eroinei – adolescente subminează în mare măsură ambiguităţile morale neliniştitoare ale triunghiului Larry – Julia – Frank, în timp ce ameninţarea din ce în ce mai apăsătoare şi terifiantă a Cenobiţilor conduşi de Pinhead devine din ce în ce mai reală. Criticii au remarcat unele influenţe pe care atît filmul lui Stuart Gordon *From Beyond* (1986) cît şi o serie de producţii sado-masochiste l-au exercitat asupra peliculei lui Barker. Se poate remarca aici şi o anumită prezenţă a unor elemente Faustiene (pactul cu Diavolul, încercarea de a scăpa judecăţii finale, încercare terminată într-o adevărată baie de sînge). Oricum, filmul autorului lui *Books of Blood* rămîne o creaţie inteligentă, serioasă dar şi neliniştitoare ce a deschis o nouă perspectivă filmului contemporan.

Florin Mircea Tudor

Science & Vie

Numărul de aur – un mit al matematicii

Numărul de aur, $\tau = \frac{1+\sqrt{5}}{2}$ sau 1,618 conţine atîtea proprietăţi matematice şi geometrice, încît de mai bine de două milenii îi fascinează atît pe matematicieni cît şi pe... profani.

Povestea sa începe chiar înainte de cea a matematicii pentru că el se regăseşte în proporţiile marii piramide a lui Keops. În secolul al III-lea înainte de Cristos, Euclid îl include în „Elementele" sale, operă care a stat la baza geometriei, îi va dezvălui cîteva dintre proprietăţile sale, îl va utiliza ca prim exemplu de rezolvare a unei ecuaţii de gradul 2 şi va arăta, de asemenea, că raportul dintre diagonala pentagonului regulat şi latura sa este tocmai numărul de aur.

Vechii greci, care vădeau un adevărat cult pentru numere şi figuri geometrice perfecte, aveau o „simpatie" deosebită pentru τ, pe care l-au botezat „proporţia divină" şi „numărul lui Phidias" (cel mai mare sculptor al Greciei antice, autorul frizelor Panteonului).

În Evul Mediu, pentagonul era utilizat ca motiv al vitraliilor catedralelor, iar iniţiaţii îi transmiteau secretul desemnării sale folosind compasul, care ducea la apariţia numărului τ.

În 1509, pentru demitizarea acestui număr, Leonardo da Vinci îi consacră un tratat denumit „De divina proportione".

Dar, încă din 1202, italianul Leonardo Fibonacci, pornind de la problemă de înmulţire a iepurilor de casă, avea să descopere seria matematică care îi poartă numele: fiecare termen al seriei este suma celor doi termeni precedenţi, iar raportul dintre doi termeni consecutivi ai seriei este numărul de aur.

Acest număr, τ, poate fi scris şi astfel:

$$\tau = 1 + \frac{1}{\tau} = 1 + \frac{1}{1 + \frac{1}{\tau}} = \ldots \qquad \tau = 1 + \frac{1}{\tau} = 1 + \frac{1}{\tau} = 1 + \frac{1}{1 + \frac{1}{\tau}}$$

iar unghiul de aur,? $\phi = \frac{360^\circ}{1+\tau}$ adică $\phi = 137.5^\circ$ „secţiunea de aur)

În cartea sa, „Sfidarea Timpului" apărută în 1992 la Ed. Valdo, scriitorul român Sorin Ştefănescu spunea: „Valoarea lui (numărului de aur, n. m.) este considerată ca exprimînd perfecţiunea proporţiilor estetice şi, conform tuturor cercetărilor, tot ceea ce este viu în natură respectă această proporţie (spirala cochiliei melcilor, dimensiunile frunzelor, dimensiunile oricăror vieţuitoare etc.)".

Lumea vegetală este literalmente invadată de spirale! Să luăm doar cîteva exemple: Ştiţi cum arată un fruct de pin. La prima vedere, atenţia îţi este atrasă de două familii de spirale paralele care formează „platoşa" fructului. Aceste spirale se întîlnesc unele în sensul acelor de ceasornic, altele în sens invers. Număraţi-le! veţi găsi 5 într-un sens şi 8 în celălalt sens; sau 8 într-un sens şi 13 în celălalt... ca la ananas...

Pentru o floarea soarelui, se disting 34 şi 55 de rînduri sau 89 şi 144... aceste numere par să nu reprezinte mare lucru. Şi totuşi...

Şirul lui Fibonacci porneşte astfel: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144... Iar raportul a 2 numere consecutive dă .. numărul de aur. Şi exemplele pot continua...

Adaptare de Robert DAVID

MUZICA

SF MUSIC
de Boris BASMADJIEV

GREEN DESERT de Serghei Jokanov este unul dintre cele mai bune LP-uri din istoria muzicii electronice bulgare. Muzica, un space-rock obsesiv, are supratonuri psihedelice acompaniate de fuziuni între trăirile interne ale ascultătorului şi dimensiunile superioare. Piesa TALK WITH THE DEATH este în mod special remarcabilă, conţinînd teme concrete SF.

TITANIC este uñ grup ceh cu caracter absolut heavy-metal, care încearcă în noūl lor album; METAL CELEBRATION; să combine stīlul lor obişnuit cu un simbolism mistic şi cu teme de SF catastrofic. Unele dintre piese, de exemplu THE DEVIL MUMMY sau THE CHAOS OF THE 20TH CENTURY sînt chiar interesante, altele mai puţin; în vreme ce AIDS THE MONSTER este chiar realistă.

ATRACTION este numele unui joc, dar şi titlul albului unui grup rusesc. Deşi uneori cad în extrema disco, piesele lor, scrise de poeţi populari ruşi, sînt viguroase şi uneori conturează destul de bine realitatea unor lumi de vis. Demne de menţionat sînt cîntecele NAUTILUS, AIRLINER şi COMPLICATED WORLD.

ALISA, varianta rusească pentru Alice, este şi numele unuia dintre grupurile rock de avangardă din această ţară (să ne amintim că unul din grupurile cult ale curentului grunge pornit din Seattle este ALICE IN CHAINS, nota Bi).

ENERGY, noul lor LP, este o tratare în stil new-wave energetic a problemelor sociale curente. Combinînd talentul lor cu texte de Bulgakov, Baudelaire şi Gogol, ne conduc într-un spaţiu anti-utopic, social grotesc al fanteziei ironice. Muzica de pe acest album a fost scrisă de Constantin Chincev, liderul grupului.

Traducere după revista ORPHIA de
Robert DAVID

Întrucît săptămîna aceasta Remus CERNEA şi-a serbat ziua de naştere şi a mai şi avut două examene, plenul redacţional l-a absolvit de sarcinile ce-i reveneau, dar de săptămîna viitoare îşi va relua rubrica obişnuită

SFERELOR

KATHARSIS - Fanzin al mişcării QUO VADIS?, editat de ACFSFS QUO VADIS?; numerele 10 & 11. Deşi proiectat cu o apariţie lunară probleme financiare au determinat întîrzierea multiplicării acestor numere. Aşa cum spuneam şi altădată fiecare număr e dedicat unui autor: numărul 10 fiind realizat de Sebastian A. Corn, iar 11 de Doru Stoica. Trebuie subliniat aspectul voit underground al fanzinului (numărul 10 păstrează corecturile, iar 11 este în întregime scris de mînă).

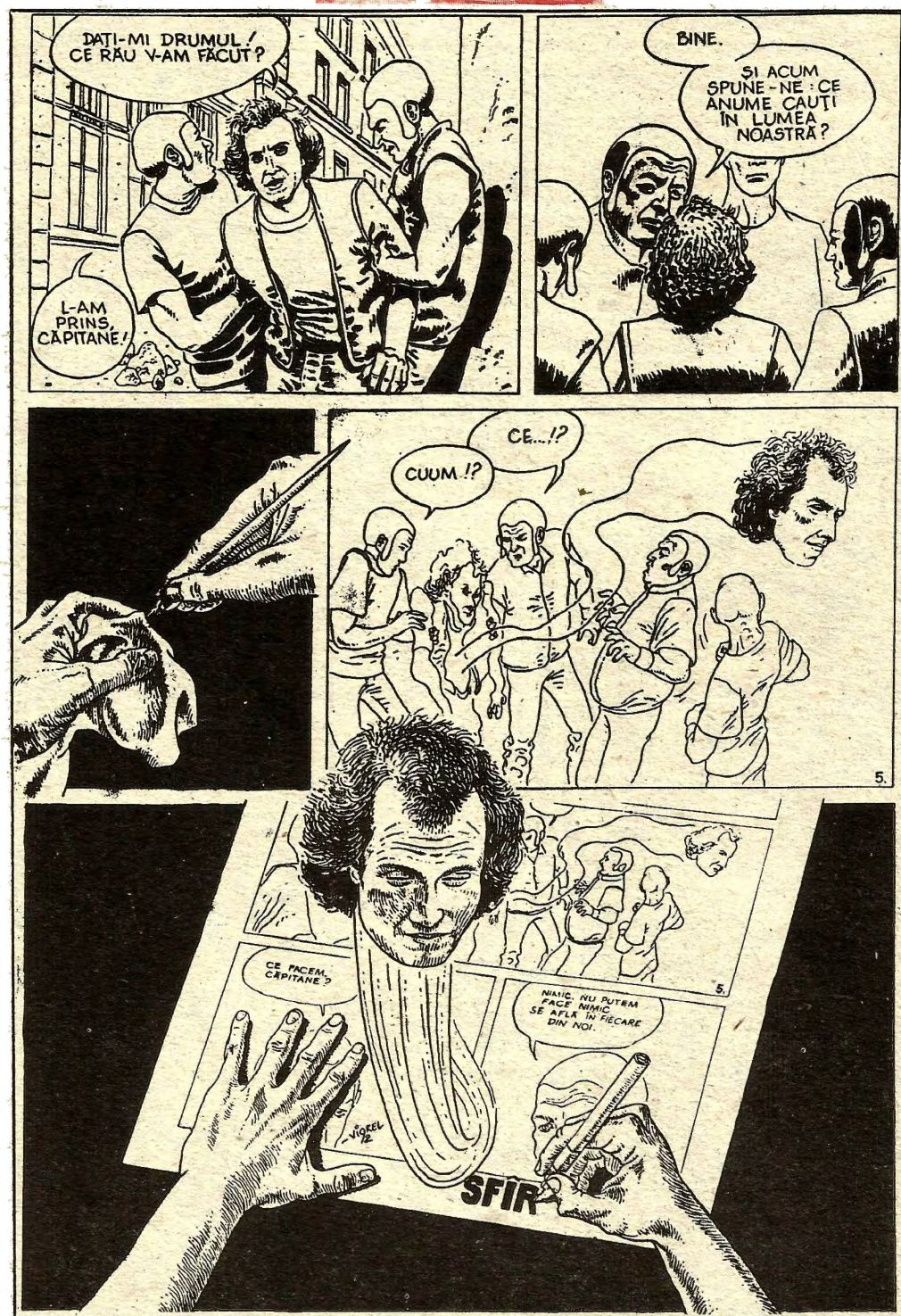

Banda desenată a fost reprodusă după albumul LUMI PARALELE de Viorel Pîrligras. Cei interesaţi de achiziţionarea lui îl pot contacta pe autor la telefonul 040/154692.